

ΛΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Εδὲς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
κας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
φροντισισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὁρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετὰφρασίς Π. Ι. Φέρμπου, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετὰφρασίς Χαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ ΕἰΣ ΧΟΙΡΟΝ, Ἀγ-
γλικὸν διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ῥωσσίᾳ βούβλια 6.

Ἄς πᾶ νὰ χαθῆ και αὐτός. (Σελί: 122).

Παρακαλούνται οί εν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1ης παρ. Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ἢ ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

Ἡ Διεύθυνσις τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, μετὰ πολλῆς τῆς χαρᾶς ἀγγέλλει εἰς τοὺς πολυπληθεῖς αὐτῆς ἀναγνώστας, ὅτι ἀρχεται ἀπὸ τῆς 1ης προσεχούσης Ἰανουαρίου τῆς δημοσιεύσεως μυθιστορημάτων προωρισμένου νὰ παραγάγῃ μεγίστην καὶ ζωηροτάτην ἐντύπωσιν παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ κοινῷ, τῆς

ΝΕΚΡΑΣ ΖΩΣΗΣ

τοῦ γνωστοῦ αὐτοῦ συγγραφέως τῆς ΔΕΥΚΟΦΟΡΟΥ, Οὐέλκω Κόλλινς.

Μετὰ τὴν καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐνεποίησεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἡ Λευκοφόρος, περιττὸν εἶνε νὰ εἴπωμεν τι περὶ τοῦ συγγραφέως. Σημειοῦμεθα μόνον, ὅτι τὸ νέον τοῦτο ἔργον πρὸ ὀλίγων μόλις ἐτῶν ἐκδόθεν ἀνάγεται εἰς ἰδιαίτερον ὄλως κύκλον μυθιστορημάτων καταδεικνύον ἅπασι ἔτι τὰς σπανίας ἀρετὰς τοῦ συγγραφέως, ὅστις μετὰ τὴν ἐκδοσὶν αὐτοῦ, οὐ μόνον καταπληκτικὰ ποσὰ ἐκέρδιον ἐξ αὐτοῦ, ἐνεκεν τῆς μοναδικῆς διαδόσεώς του, πανταχοῦ ὅπου ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα λαλεῖται, ἀλλὰ καὶ κατετάθη εἰς τοὺς πρώτους τῆς πατρίδος αὐτοῦ μυθιστοριογράφους. Ἰνα δώσωμεν ἀμυδρὰν ἰδέαν τῆς καταπληκτικῆς διαδόσεως τῆς **Νεκρᾶς Ζώσης** ἀρκεῖ νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ἐξεδίδετο ταῦτο-χρόνως ἐν δυσὶ περιοδοτικῶν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν δέκα ἐφημερίαις τῆς Ἀμερικῆς, Αὐστραλίας καὶ Καναδᾶ, ὅτι μετεφράσθη εἰς πάσας σχεδὸν τὰς Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ὅτι Ἰνδικῆ ἐφημερίς τῆς Καλκούτης τὴν ἐδηδοσίευσεν εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Ἰνδῶν ἐν ἐπιφυλλίδι, καὶ ὅτι δεινὸς συνήθη μεταξὺ τῶν Ἀγγλων ἰατρῶν ἄγών, ὡς πρὸς τὸ περιεργώτατον φυσιολογικὸν φαινόμενον, ἐφ' οὗ ἐρείδεται ἡ ὅλη διήγησις καὶ δι' ὧν ἐδόθη ὁ ἀληθέστατος τίτλος

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

Ἄν τέλος ἡ Λευκοφόρος ἔστρεψεν καὶ συνέκρινεν, ἡ **Νεκρᾶ Ζώσα** θὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ὑψηλὸν διδάγμα ὑπερῶνθρωπου ἀφοσιώσεως, ἀνεφίχτου γενναϊότητος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων. Παρὰ τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν θὰ διεγερθῇ εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν ἡ φρίκη, ὁ οἶκτος, ὁ ἔλεος, ὡς ἐν τοῖς Σαικσπηρείοις δράμασι. Παρὰ τὰ ἰσχυρὰ ὅμως ταῦτα αἰσθημάτων, θὰ λάβωσι καὶ ὠρατὰ διδάγματα ὑψίστης, ἀρίστης καὶ θείας τοῦ καθήκοντος ἐπιτελέσεως. Τοῦτο δ' ἰδίως ἡ Διεύθυνσις τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἀείποτε ἐπέδωκε.

Τὸ ὠραῖον τοῦτο ἔργον ἐπιλοτερήσεν ἐν καλλίστῃ ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ προτωτόπου μεταφράσει εἰδικῶς διὰ τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα, ὁ γνωστός ἐν τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ κ. Ν. Ι. Σπανδωνῆς.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Παρεῖχεν ἀσυνήθεις χάριτας πρὸς τὴν οἰκογένειαν Πιτυροῦ τοῦ πλουσίου μυλωθροῦ, τέλος δ' ἐκάλεσεν αὐτὴν καὶ εἰς συμπόσιον. Ὁ κύριος Πιτυρὸς καὶ ἡ κυρία Πιτυροῦ ἔχασαν τὸν νοῦν των ὅτε ἔλαβον τὸ προσκλητήριο. Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔμελλον νὰ πορευθῶσιν εἰς τοῦ Καρβαγάν, ἐπὶ δύο ὥρας ἡ κυρία Συμεῶν, ἡ πρώτη ῥάπτρια τῆς πόλεως ἐστόλιζε τὴν τεμοαζέλια τῆς κυρίας Πιτυροῦ, ἥτις ἦτο κόρη εἰκοσαετίας μεγαλόσωμος καὶ εὐμορφος, λευκοτάτην ἔχουσα τὴν ἐπιδερμίδα, τὴν κόμην θαυμασίαν, πόδας μεγάλους καὶ χεῖρας ἰσχυράς, ἦτο δὲ μονογενής.

Ἡ κυρία Πιτυροῦ φρίσσουσα ὑπὸ χαρᾶς καὶ ἐλπίδος, ἐλάλησεν ἐμπιστευτικῶς πρὸς τὴν κληρονόμον τῆς :

— Νὰ ἰδῆς, κόρη μου, σὰν νὰ μου μυρίζῃ γάμος... Ὁ κύριος Καρβαγάν θὰ πανδρολογῇ τὸν υἱὸν του χωρὶς ἄλλο, ἀφ' οὗ πρώτη φορὰ προσκαλεῖ κυρίας εἰς τὸ σπίτι του... Ἐως τῶρα ἄνδρες μόνον ἐπήγαιναν... Αἶ! Φρόσω μου, ἐμπῆκες μέσα;... Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε μιλλιουνίστας, ἔχει μαθὲς μιλλιούνια... Καὶ ὁ υἱὸς του εἶνε νέος μιὰ χαρὰ... Εἶνε δικηγόρος πρώτης τάξεως, χίλιες φορές καλῆτερος ἀπὸ τὸν δικηγόρο τὸν κύριον Σκουφῆν!... Καὶ ἂν ἤθελε μάλιστα νὰ ἀποκατασταθῇ ἔς τὴν ἐπαρχία μας, ἔμπορεῖ χωρὶς ἄλλο νὰ γίνῃ ὁ πρώτος δικηγόρος τῆς ἐπαρχίας... καὶ τότε δά, Φρόσω μου, «ποιὸς τα ξεῖ ποιὸς τάλαιτιζει, ποιὸς τα ξεροτηγανίζει!», νὰ ἰδῆς πῶς θὰ καμαρώνῃς.

Ἡ νεῆνις δὲν ἔλεγε μὲν τίποτε, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὅμως ὑγραίνοντο, καὶ ἐφ' ἐκατέρας τῶν παρειῶν τῆς ἐφαίνετο κύκλος ἐρυθρός.

Ἐν τούτοις ὁ Γεώργιος ἅμα λαμβάνων παρὰ τοῦ πατρός του τὴν ἐλαχίστην ἐλευθερίαν, κατηνθύνετο πρὸς τὸν πύργον τοῦ Κλαιρεφόν. Οὕτω δὲ ἠδυνήθη νὰ ἀναβῆ δις καὶ νὰ περιπολήσῃ ἐπὶ τοῦ ὑψώματος τοῦ κειμένου παρὰ τὴν ὁδὸν ἐν ἣ εἶχε συναντήσῃ τὴν Ἀντωνίαν.

Ἐνεδρεῦον ὀπισθεν τῶν φρακτῶν ἐκάθητο κατὰ γῆς ἐπὶ τῶν ἠθιμισμένων τριφυλλίων, θερμῶν ὑπὸ τῶν ὑστάτων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, καὶ ἀνέμενε. Ἄλλ' ἡ θελκτικὴ κόρη οὐδαμοῦ ἐφαίνετο.

Ἐτόλμησε μάλιστα νὰ προβῆ καὶ μέχρη τῆς κιγκλιωτῆς πύλης· τὸ δὲ μέγα Σκωτικὸν λαγωνικὸν ἐξηπλωμένον ἠωθρῶς ὑπὸ σταθὰ δένδρων ἐντὸς κοιλώματος ὅπερ εἶχε σκάψῃ ἐν τῷ χώματι ἵνα εὖρη ὀλίγην τινὰ δρόσον, ἀνύψωσε τὸ ὄξυ ῥύγχος του καὶ ἐξέβαλεν ὑλακὰς τινὰς ἐξηρηθισμένον. Ὁ νέος ἐκρύβη ὀπισθεν τοῦ τοίχου φοβηθεὶς μήπως τὸν ἔδωσι, καὶ ἐκεῖθεν ἤκουσε τὴν μελωδικὴν φωνὴν τῆς Ἀντωνίας :

— Σιωπή, Φλόξ. Θὰ εἶνε κανεὶς ἐπαίτης... Τῶρα θὰ δεῖξῃς τὰ δόντια σου εἰς τοὺς δυστυχεῖς ἀνθρώπους;

— Σήμερ' αὐρίον, Ἀντωνία μου, θὰ τα δεῖξῃς εἰς ἡμᾶς! ἠκούσθη ἡ ἀρρενωπὴ φωνὴ τῆς θείας Ἰσαβέλλας.

Αἱ λέξεις αὗται κατέπεσαν βαρέως ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ Γεωργίου, διανοουμένου ὅτι τὸν ὄλεθρον τοῦ οἴκου Κλαιρεφόν ἐπετάχυνεν ὁ Καρβαγάν.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ παραμείνῃ ἐπὶ πλέον. Ἄλλως τε καὶ ἡ ἐσπέρα προσήγγιζεν. Ὁμίχλη ἐλαφρὰ κατέβαινε ἐπὶ τοῦ δάσους, καὶ διὰ τῶν δρυμῶν τοῦ Κλαιρεφόν ὁ δῦν ἦλιος ἐφαίνετο διαχέων λάμψεις αἰματηράς.

Προβαίνων ὁ Γεώργιος διήλθε παρὰ τὸ ἔλος, ἐν ᾧ εἶχεν ἰδῆ τὴν Τριανταφυλλίαν πλύνουσαν. Τὸ ποίμνιον τοῦ Ρούσου ἔβωσκεν ἐκεῖ που φυλαττόμενον ὑπὸ τοῦ μαύρου μολοσσῶ.

Ὁ ποιμὴν ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ μαנדύου του ἔξω τῆς θύρας τῆς μάνδρας, ἣν εἶχεν ἀνοικτὴν ἕνεκα τῆς προσεγγιζούσης νυκτός, καὶ ἐπαίζε τὴν φλογέραν του.

Ἐκ τοῦ ἀπλουστάτου ἐκείνου ποιμηνικοῦ αὐλοῦ ἐξῆγεν ὁ ποιμὴν ἦχον ὀξύν καὶ κλαυθμηρὸν, ἀκούμενον μακρόθεν ὡς γοερὰ κραυγὴ πτηνοῦ τραυματίου.

Ὁ βλακώδης ποιμὴν ἰδὼν τὸν Γεώργιον, ἀνεπήδησεν ὀρθίος, ἐξέβαλε δύο κραυγὰς ὀξείας, καὶ ὁ μολοσσὸς ἀκούσας τὰς κραυγὰς ὑπήκουσε, καὶ ἐγερθεὶς ἔδραμε πρὸς τὰ πλάγια τοῦ διεσκορπισμένου ποιμνίου.

Ὁ ποιμὴν ἀνέλαθεν ἔπειτα τὴν μαστιγὰν του, ἤρχισε νὰ περᾶσιν ποιῶν σχήματα μακινῶδη, ὡς ἐὰν ὁ παρὰ τὸ ποίμνιον του διελθὼν διαβάτης διέπραττε δεινὸν ἔγκλημα. Ἐπὶ πολλὴν δὲ ὥραν ὁ Γεώργιος ἤκουε τὰ ἠχηρὰ πλαταγήματα τῆς μαστιγῆς διακοπτόμενα ὑπὸ τῶν κραυγῶν τοῦ ποιμένου.

Ὁ Γεώργιος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του περίλυπος μέχρη θανάτου. Μόλις ἀπὸ ὀκτῶ ἡμερῶν ἦτο ἐν Νεβίλλη.

Ὁ πατήρ του παρευθὺς παρετήρησε τὴν μεταβολὴν τῆς διαθέσεως τοῦ υἱοῦ του. Ἀποβλέψας δὲ πρὸς αὐτὸν σιωπηλὸς ἐπὶ τινὰς στιγμὰς εἶπεν ἔπειτα :

— Τί ἔχεις, Γιῶργό μου; Μὴν ἔχεις καμμίαν δυσρέσκεϊαν; Πέ μου το καθαρά, παιδί μου, καὶ ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ.

Ὁ Γεώργιος ἀπέβλεψε πρὸς τὸν πατέρα του καὶ ἔκρινεν ὅτι εἰλικρινῶς ἔλεγεν ὅ τι ἔλεγεν. Εἶπε δὲ καθ' ἑαυτὸν :

— Τὸ γῆρας τον ἐμαλάκωσε· τίς οἶδεν ἐὰν πράγματι ἔκαμνε τὸ πᾶν διὰ νὰ μ'εὔαρεστήσῃ.

Διενόθη λοιπὸν νὰ ὠφεληθῇ τὰς ἀγαθὰς διαθέσεις τοῦ πατρός του καὶ νὰ ὁμολογήσῃ πρὸς αὐτὸν τὰ πάντα.

Ἦτο ἴσως καιρὸς νὰ ἀποτρέψῃ τὴν δεινὴν πληγὴν τὴν μέλλουσαν νὰ κατενεχθῇ κατὰ τοῦ Καρβαγάν.

Τίς οἶδεν ἐὰν ἡ ἐπάνοδος τοῦ τέκνου, ἐπὶ τὸσαῦτα ἔτη ἀνὰ τὴν ὑψηλίον περιπλανωμένου, ἠδύνατο νὰ γίνῃ τὸ σύνθημα αἰσίας εἰρήνης;

Ὡ! μετὰ πόσης φιλοστοργίας ἤθελε πληρώσῃ τὸν πατέρα του, ἐὰν πρὸς χάριν αὐτοῦ συγκατετίθετο νὰ φεισθῇ τῶν ἠτητημένων ἐχθρῶν του!

Ἐφαντάζετο τὴν Ἀντωνίαν ἀπηλλαγμένην τῶν μεριμνῶν καὶ τῶν φροντίδων καὶ δυναμένην νὰ μειδιάσῃ. Καὶ εἰς αὐτὸν θὰ ὠφείλεν ἡ νεῆνις τὴν ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς τοῦ πατρός της, καὶ τὴν ἡμερίαν τῆς ἰδίας καρδίας της.

— Πατέρα, εἶπε πρὸς τὸν Καρβαγάν, ἀφ' ὅτου ἐπέστρεψα ἐδῶ θαυμάζω βλέπων πόσον τὰ πάντα μετεβλήθησαν. Σὰς εὐρίσκω ἀρχοντα τῆς πόλεως. Ἡ ὑψηλὴ περιωπὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἤδη ἐφθάσατε, ἐνωθ' ὅτι δὲν ἰκανοποιεῖ ἀκόμη τὴν δραστηριότητά σας...

Ὁ Καρβαγάν κατένευσεν ἐπικυρῶν τοὺς λόγους τοῦ υἱοῦ του, καὶ λαθραῖον μειδιάμα εὐαρεσκείας διέστειλε τὰ χεῖλη του.

— Ἐν τούτοις βλέπω μαῦρον σημεῖον

εἰς τὸν ὀρίζοντα : τὴν ἔχθραν τὴν ὑπισταμένην μεταξὺ σας καὶ τοῦ Κλαιρεφόν. Νομίζετε ὅτι εἶνε τῆς ἀξιοπρεπειᾶς σας νὰ παρατείνετε ἀγῶνα συνταράσσοντα ὅλην τὴν χώραν ! Διότι βεβαίως ὅσοι δὲν εἶνε ὀπαδοὶ σας ! εἶνε ὀπαδοὶ ἐκείνου ... Καὶ οὕτω πως συνδουλιζετε διχόνοιαν δεινὴν ...

Ὁ τραπεζίτης ἐσχημάτισε τὸ πρόσωπόν του ὡς ἐσυνήθιζεν ὁσάκις δὲν ἤθελε νὰ ἐξηγηθῆ σαφῶς, καὶ μετὰ συγκρατούμενης εἰρωνείας εἶπε :

— Δὲν θὰ τὴν συνδουλίσω πολὺ τώρα πλέον ...

Ὁ Γεώργιος δὲν ἐστάθη νὰ παγιδευθῆ ὑπὸ τῆς διαφορομένης ταύτης ἀπαντήσεως : ἀλλ' ἐξηκολούθησεν :

— Ἀκούω τῶ ὄντι παντοῦ ἐπαναλαμβάνόμενον ὅτι ὁ μαρκήσιος Ὀνώριος ἐξήντησε πάντας αὐτοῦ τοὺς πόρους, καὶ τοῦτο ἴσα ἴσα μ' ἐνθαρρύνει νὰ σας ὀμιλῶ καθαρά, καὶ τοὶ εἰξεύρω πολὺ καλὰ ὅτι ἡ ὀμιλία μου αὐτὴ δὲν σας εὐαρεστεῖ ... Ἐχετε ἐμπρὸς σας ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι δι' ἀλλεπαλλήλων σφαλμάτων, παραδοξολογιῶν καὶ μωριῶν, δὲν θέλω νὰ συζητήσω τὰ αἴτια, κατήντησαν εἰς παντελῆ ὄλεθρον. Λοιπὸν, πατέρα μου, τί εἰμπορεῖτε ἀκόμη νὰ ἐπιθυμῆτε νὰ πάθουν, διὰ τὸ κακὸν τὸ ὁποῖόν σας ἔκαμαν ;

Ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Καρβαγᾶν ἀνεφάνη φαιδρότης φοβερά. Ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, καὶ ὑψῶν τοὺς κιτρίνους ὀφθαλμούς του ἀκτινοβολοῦντας ὑπὸ μίσους, εἶπε μετὰ οἴκτου ἄμα καὶ καταφρονήσεως :

— Παιδί ! Δὲν εἰξεύρεις περὶ τίνος ὀμιλεῖς !

Τοσχύτη δὲ πικρία καὶ εἰρωνεία ἐνυπῆρχεν ἐν ταῖς ἐξ ταύταις λέξεσιν, ἐν τῇ κραυγῇ ταύτῃ τῆς ἀκορέστου ἐκδικήσεως, ὥστε ὁ Γεώργιος ἀπελιθώθη. Εἶχεν ἐλπίσῃ ὅτι θὰ κατάρθωνε νὰ φέρῃ τὸν γέροντα εἰς συναίσθησιν, νὰ προκαλέσῃ συζήτησιν ἐξ ἧς θὰ προέκυπτε μέσον τι ἀπαλλαγῆς καὶ μηχανῆ σωτηρίας. Εὗρισκε τὸν πατέρα του ψυχρόν, μάρμαρον, ἀταράχως ἀποκρούοντα τὰς ἀκάρπους ἐπιθέσεις του.

Ἄλλ' ὅμως δὲν ἠθέλησε νὰ φανῆ ἠττημένος, καὶ ἐπανέλαβε τὴν ἔφοδον :

— Οὐχ ἦττον ὅμως, εἶπε, εἶνε βέβαιον ὅτι ὁ μαρκήσιος Κλαιρεφόν εἶνε τώρα πλέον πτωχὸς καὶ ἀδύνατος ἀντίπαλος παραβαλλόμενος πρὸς σᾶς τὸν γενναῖον μαχητὴν.

— Αἰ, αἰ ! ἀνεφώνησε σκωπτικῶς ὁ Καρβαγᾶν ποτὲ δὲν πρέπει, Γεώργό μου, νὰ περιφρονῆς τὸν ἐχθρόν σου. Ἐὰν ἀπὸ τριάκοντα ἐτῶν ὁ μαρκήσιος ἐπανελάμβανε μετὰ τὴν προσευχὴν του αὐτὰς τὰς λέξεις καθὲ βράδην πρὶν πλαγιάσῃ, ἴσως δὲν θὰ ἦτο αὐτοῦ ὅπου εἶνε σήμερον.

— Μὰ εἶνε γέρον ἀνθρώπου ...

— Ἄμ' δέ ! εἰμεθα συνομηλικεῖς !

— Αὐτὸς ἔχει κοντὰ του γυναῖκα, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἀξίαι συμπαθείας ...

Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἀκούσας ὁ Καρβαγᾶν ἀνωρθώθη ἐπὶ τῶν πο-

δῶν του, ἐξεσφονδόνισε πρὸς τὸν υἱὸν του βλέμμα ὀξύ καὶ διὰ φωνῆς ἠχηρᾶς, τῆς ἀληθοῦς φωνῆς του. ἤτις συνεκλόνησε τὰ νεῦρα τοῦ Γεωργίου, ἀνεφώνησε :

— Γυναῖκα ! Καὶ ποῖός σε το εἶπε ; Τὰς εἶδες ἴσως ; Ἄ ! ἄ ! νὰ τὰ μας ! ἐπροκόψαμεν ἂν ἀναμιχθῶν εἰς τὰς ὑποθέσεις μας καὶ αὐτὰ τὰ κουμάσια ! Γυναῖκες ! Καὶ ποτὲ ἔλειψαν αἱ γυναῖκες ἀπὸ τὸ πλευρὸν τοῦ μαρκησίου ; Αὐτὸ δὲ ἔπρεπε νὰ το περιμένωμεν, νὰ ἰδοῦμε 'ς τὸ χορὸ καὶ τοὺς ποδογούρους ! Καὶ δὲν μου λές, παλληκάρι μου, αἰσθάνεσαι συμπάθειαν πρὸς τὴν γεροντοκόρη Σαιμμῶρ ἢ πρὸς τὴν εὐμορφη Ἀντωνίαν ;

Τὸ ὄνομα τῆς νεανίδος ἀπαγγεληθὲν μετὰ τηλικαύτης τραχείας οἰκειότητος, ἤχησεν ἐπωδύνως εἰς τὰ ὦτα τοῦ νέου.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς δι' οὐ ἀπήγγειλεν αὐτὸ ὁ γέρον, ἐφάνη εἰς τὸν Γεώργιον λίαν ἐξετελιστικῶς.

Καὶ ἠθέλησε μὲν νὰ διακόψῃ τὰ σχόλια τοῦ πατρός του, ἀλλὰ δὲν προέλαθε, διότι ὁ γέρον ἐξηκολούθησε μετ' ἐξάψεως βαθμηδὸν ἐπιτεινομένης :

— Καὶ ποῖός σου ἠμίλησε περὶ αὐτῶν τῶν γυναικῶν ; Μήπως τυχόν τας συνήντησες πουθενά ; Ἄφ' οὗτου ἡλθες ἐδῶ πηγαινεις ὄλο καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν, καὶ αὐταὶ γυρίζουν ὀλημέρα μέσα 'ς τοὺς δρόμους ... Ἄ ! δὲν εἶνε καθόλου παράξενον νὰ σ' ἐπίασαν καὶ νὰ σου ἔκαμαν λόγον ... Αὐτὰ τὰ ὑποκείμενα δὲν ἔχουν ἐντροπὴν ἐπάνω των ... Καὶ ἔπειτα, ὁ υἱὸς τοῦ Καρβαγᾶν ... δὲν εἶνε παῖζε γέλασε ... Νὰ τὰ μας !

Καὶ ἀνεκάγχασε καταφρονητικῶς καὶ ἀγρίως.

— Πατέρα μου, εἶπεν ὁ Γεώργιος, σᾶς παρακαλῶ πολὺ ...

— Καλὲ σῶπε ! Ἄν δὲν τες ἐγνώριζα, ὑπομονή !.. Μὰ τώρα μάλιστα 'ς τὸ χάλι που εὐρίσκονται εἶνε καλαὶ νὰ κάμουν ὅ τι δήποτε ... χάριν τῶν χρημάτων ... Φυλάγου, Γεώργό μου, καὶ σου εἶνε κατεργάρες, μάλιστα ἐκείνη ἡ μαϊμουδίτσα μὲ τὰ πολλὰ τῆς νάξια ... καὶ μὲ τὸν ἴλαρχόν τῆς που δὲν τὴν παίρνει ! Ἄ ! ἄ ! μακριά, Γεώργό μου ! Εἶνε βρωμοοικογένεια ! Ἄς τὴν νὰ 'πᾶ νὰ χαθῆ, μὴν ἐξευτελιζεῖς τὸν ἑαυτὸ σου !.. Καὶ ἔπειτα σὺ δὲν τα βγάζεις μ' αὐτούς ! Ἐχρειάζετο ἡ ἐπιμονὴ ἐνὸς γέρω Καρβαγᾶν διὰ νὰ τοὺς δαμάσῃ, καὶ πάλιν ἐγὼ εἰξεύρω τί ἐτράβηξα ὡς νὰ τα καταφέρω ! Ἄν φοβᾶσαι τὸν κρότον καὶ τὸν βρόντον που θὰ κάμῃ ὅταν κρημισθῆ αὐτὴ ἡ σφηκοφυλιά, αὐτὸ τὸ σαρκαοφαγωμένο ῥημαδί πού το ὀνομάζουν πύργον Κλαιρεφόν, φύγε ἀπ' ἐδῶ καὶ πήγαινε νὰ κάμῃς ἕνα γύρον ὡς τὸ Παρίσι... Εἶσαι νέος καὶ ἔχεις ἀνάγκην διασκεδάσεως. Ἄλλὰ νὰ πού σου τὸ λέγω, μὴ σου περάσῃ ἀπὸ τὸν νοῦν πως θὰ εἶνε εὐκολὸν νὰ χαλάσῃς τὰ σχέδια τοῦ πατέρα σου... Βέβαιά σε ἀγαπῶ καὶ πολὺ... ἀλλὰ δὲν σου ἐγγυῶμαι, εἰμπορεῖ νὰ πάθῃς καὶ σὺ 'ς τὰ καλὰ καθούμενα !

Ὁ Γεώργιος ἐπιχειρῶν τρίτην καὶ τε-

λευταίαν ἔφοδον, ἠθέλησε νὰ λαλήσῃ. Ἄλλ' ἡ γλυκεῖα φωνὴ του οὐδεμίαν εἶχε δύναμιν διότι ὁ γέρον, προκειμένου περὶ τοῦ μίσους του, εἶχε πανοπλίαν ἀδαμαντίνην, ἐφ' ἧς καὶ αἱ εὐστοχώτατα βριπτόμεναι βολαὶ ἀπημβλύνοντο.

— Ἐκτός τούτου, Γεώργό μου, ὑπέλαβε μετὰ πλαστῆς ἀφειλείας, ὅλη σου αὐτὴ, πῶς νὰ τὴν εἰπῶ, ἡ ὑπερευαισθησία εἶνε ἀνωφελής. . . Διότι ὁ μαρκήσιος δὲν ἔχει κοντὰ του γυναῖκα μόνον, ἔχει ἐκείνον τὸν εἰκοσιοκτάρη τὸν παλληκαρῶ ὡς ἐκεῖ ἄνω, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὴν δύνανμιν τού τὴν μεταχειρίζεται, ἔως τώρα τοῦλάχιστον, εἰς ἀνοησίας. . . Ἄλλὰ ἂν θέλῃ νὰ ἐργασθῆ, ἔχει τὸ δικαίωμα. . . Σὺ καὶ ἐγὼ εἰξεύρομεν πῶς ἐργάζονται ὅσοι ἔχουν ὄρεξιν νὰ ἐργασθῶν. . . Ἐγὼ, τὸ εἰξεύρεις πολὺ καλὰ, 'ς τὴν ἀρχὴν ἐσάρωνα τὸ κατὰστημα τοῦ μπάριμπα Κατελούρη. . . Καὶ σὺ, κακὸ κεφάλι, ἐγγύριζες 'ς τὰ ξένα ἔρημος, καὶ ἐθαλασσομάχησες καὶ μὲ τὸν ἰδρωτὰ σου καὶ τὴν φρονιμάδα σου ἔγινες ὅ τι ἔγινες. . . Τὶ λοιπὸν τὸν ἐμποδίζει καὶ αὐτὸν τὸν ἀξιόλογον υἱὸν νὰ ἀνορθῶσῃ πάλιν τὴν καταρρεῦσασαν πατρικὴν περιουσίαν ; Αἰ, αἰ ! ἴσως τὸν ἀδικοῦμεν τὸν παλληκαρῶ ! Τίς οἶδεν ἂν ὁ προορισμὸς του δὲν εἶνε ἄλλος παρὰ νὰ ζυλοκοπῆ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ στάβλου καὶ νὰ σαπίζῃ 'ς τὸ ξύλο τοὺς λαθροθήρας καὶ νὰ μεθοκοπᾷ ὀλημέρα ; ... Χαρά μου θὰ ἦτο ἂν ἔχη καμμίαν ἰκανότητα, ἡ ὁποία τώρα δὲν φαίνεται, καὶ ἂν καμμίαν ἡμέραν ἀποδείξῃ καὶ ἐμπράκτως ὅτι εἰμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ αὐτὸς εἰς κάτι τι ...

Καὶ μετὰ μικρὰν παύσιν τὸ πρόσωπόν του ἔγινεν αὐστηρὸν καὶ σκυθρωπὸν ποιήσας δὲ διὰ τῆς χειρὸς σχῆμα εὐνόητον καὶ ἀπότομον, ἐξηκολούθησεν :

— Ἄν ὅμως καὶ εἶνε ὅπως οἱ ἄλλοι τῆς οἰκογενείας του, ἀνίκανος καὶ μοχθηρὸς ὡς 'πᾶ νὰ χαθῆ καὶ αὐτὸς ! μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους. Καθὼς εἶνε τὴν σήμερον ἡ κοινωνία ὀργανισμένη, δὲν χωροῦν πλέον εἰς αὐτὴν οἱ φαῦλοι καὶ οἱ ὀκνηροί.

Ὡς βλέπετε, ὁ δῆμαρχος τῆς Νεβίλλης, θέλων νὰ δικαιολογηθῆ πρὸς τὸν υἱὸν του, διετείνετο ὅτι ἀπέδιδε σημασίαν κοινωνικὴν εἰς τὴν ὄλως ἰδιωτικὴν αὐτοῦ μῆνιν. Πρὸ τοῦ υἱοῦ του δὲν παρίστατο πλέον ὁ Καρβαγᾶν ἀφανίζων τὸν Κλαιρεφόν, ἀλλ' ὁ ἐντιμὸς καὶ φιλόπονος πολίτης διαγωνιζόμενος, καταβάλλων τὴν ἀδρανῆ καὶ ῥάθυμον πλουτοκρατίαν, καὶ διὰ τῆς στιβαρᾶς χειρὸς του ἀποσπῶν τὰ παράσιτα φυτὰ τὰ καταπνίγοντα τὴν χώραν.

Ὁ Γεώργιος ἀποκρουσθεὶς τοσοῦτον τραχέως, ἐνόμισε καλὸν νὰ ἀποκοιμίσῃ τὸν πατέρα του, καὶ νὰ φανῆ πεισθεὶς εἰς τοὺς ὀρθοὺς αὐτοῦ λόγους.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

ΛΕ'

— Δέν εἶνε περισσότερον ἀπὸ εἰκοσιπέντε ἕως εἰκοσι ὀκτώ ἐτῶν.

— Καλά! ἔχει περιουσίαν... πρέπει νὰ ἔτρεχεν εἰς τὰς κοκότας τοῦ συρμού... εἶχε παλλακίδας... μεταξύ τῶν ἄλλων τὴν γυναῖκα τοῦ περιπτέρου... Ὁ Τολβιάκ εἶνε ἐξαίρετος διὰ τὰς ἀνερευνήσεις τῆς τάξεως αὐτῆς... Θὰ λάβωμεν τὴν ἀνάγκην του... Ἐκτός ἂν καταπαίσω τὸν κύριον νὰ ὁμολογήσῃ... Δέν θὰ εἶνε ἡ πρώτη φορά κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπιτύχω πλήρη ἐξομολόγησιν ἐκ τῆς πρώτης ἀνακρίσεως... Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ τρόπου, τὸν ὁποῖον θὰ μεταχειρισθῇ κανεὶς... Τέλος, θὰ ἴδωμεν.

— Πρέπει νὰ μείνω εἰς τὸ γραφεῖόν σας, ὅταν θὰ τὸν ἀνακρίνετε, ἀρχηγέ;

— Ὁχι, δέν εἶνε ἀνάγκη. Περίμενε ὁμως εἰς τὸν ἀντιθάλαμον... Ἴσως σὲ φωνάξω. Ἐξ ἄλλου, θὰ κάμωμεν ἀπόψε τὴν κατ' οἶκον ἔρευναν, διότι θέλω νὰ ἐπισπεύσω τὴν ἀνάκρισιν, καὶ θὰ μὲ συνοδεύσῃ μαζὺ μὲ τὸν Πήγασον.

— Κατάλαβα, ἀρχηγέ. Πρέπει ὁμως νὰ σὰς εἰπῶ τρία πράγματα, διὰ νὰ ὀδηγηθῆτε ὡς πρὸς τὸν φίλον. Πρῶτον, μοῦ ἐπρόσφερε ἕως εἰκοσι χιλιάδες φράγκα διὰ νὰ τοῦ δώσω τὴν φωτογραφία. Ἐπειτα, ἀφοῦ εἶδε ὅτι δέν ἐδάγκανα ἀπὸ τὸ τὸ ἀγκίστρι, μοῦ ἀκούμβησε τὸ ρεβόλβερ εἰς τὸ στόμα... Τοῦ εἶπα, ὅτι αὐτὸ θὰ χαλάσῃ τὴν δουλειά του, καὶ ἔτσι ἡσύχασε... Ἐφάνηκε ὁμως πολὺ βλάκας, διότι ἔξερει πῶς δέν κοντένουν δυὸ φορές... Τέλος πάντων, ἀφοῦ ἔφθασε ἐδῶ καὶ εἶδε ὅτι τὸν ἔφερα εἰς τὴν ἀστυνομίαν, χωρὶς νὰ τοῦ τὸ εἰπῶ προηγουμένως, ἐζήτησε εἰς τὴν τσέπην του νὰ εὕρῃ τὸ ρεβόλβερ!... διὰ νὰ τινάξῃ τὰ μυαλά του εἰς τὸν ἀέρα... ἐγὼ ὁμως τοῦ τὸ εἶχα κλέψει τὸν καιρὸ ποῦ ἐκύτταζε ἀπὸ τὴν πορτίτσα... Καὶ νὰ το αὐτὸ τὸ παιγνιδάκι, συνεπέραναν ὁ Πιεδοῦσης, θέτων τὸ πολύχροτον ἐπὶ τοῦ γραφείου.

— Καλά, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς λίαν συγκινημένος ἐκ τῆς ἀπλότητος τῆς διηγήσεως ταύτης, εἶσαι ἓνα ἀξιόλογο πάλληκარი καὶ θὰ σὲ συστήσω εἰς τὸν Διευθυντήν.

Εἶτα, ἐπαναλαμβάνων τὴν διήγησιν τῆς συλλήψεως ἀπὸ τῆς Μόργης μέχρι τῆς Κρηπίδος τοῦ Ὁρολογίου, ἔθεσεν εἰς τὸν ὑφισταμένον του σειράν ἐρωτήσεων, εἰς ἃς αὐτὸς ἀπήντα εἰς τρόπον, ὥστε νὰ διαφωτίσῃ αὐτὸν ἐπὶ τῶν δευτερευουσῶν περιπτώσεων. Κατόπιν τούτων ἔστειλεν αὐτὸν νὰ φέρῃ τὸν κύριον δὲ Γεντιλῆ.

Κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα τῆς ἐξόδου τοῦ Πιεδοῦσης, καὶ τοῦ ἐνόχου, διότι ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ ἦτο ἡδὴ ἔνοχος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας προηλείφθη διὰ τὴν προκειμένην μονομαχίαν, διότι ἡ πρώτη ἀνάκρισις εἶνε ἀληθῆς μονομαχία, καθ' ἣν ὁμως πλεονεκτεῖ ὁ ἀνακριτής. Αὐτὸς ἔχει τὴν ἐκλογὴν τῶν μέσων τῆς προσβολῆς, ἐνῶ ὁ ἀνακρινόμενος δέν δύναται νὰ μαντεύσῃ τὰ κατενεχθῆσόμενα κτυπήματα. Ὁ μὲν εἶνε ψύχραιμος, ὁ δ' ἕτερος βαθῆως τεταραχμένος. Ὅθεν ἡ πάλη εἶνε ἀνισος.

Ὑπάρχουσιν ὁμως πολλοὶ τρόποι ὅπως ἐπιχειρήσῃ τις αὐτήν.

Δύναται νὰ μεταχειρισθῆτις κτυπήματα κατ' εὐθεῖαν, νὰ ἐκφοβίσῃ διὰ τῆς τραχύτητος καὶ τοῦ ἀπροόπτου τῶν ἐρωτήσεων, ἢ μᾶλλον, νὰ κάμῃ χρῆσιν τρόπου μειλιχίου, γλυκυτάτου καὶ ὑπομονητικοῦ, νὰ περικλείσῃ τὸν ἀνακρινόμενον ἐν τὸς στενοῦ κύκλου ἐπιχειρημάτων χορηγηθέντων ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἀπαντήσεων, καὶ νὰ καταστήσῃ οὕτως αὐτόν, βραδύτερον μὲν, ἀλλ' ἀσφαλέστερον ἴσως, ἀνίκανον ν' ἀρνηθῇ.

Μετὰ τινὰ σκέψιν, ὁ ἀρχηγὸς ἀπεφάσισε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ τελευταῖον τοῦτο σύστημα.

Οὐδεμίαν ἄλλως τε ἀναγκαίαν προϋλάξιν παρημέλησε.

Μετέθεσε μίαν τῶν φωτιζουσῶν τὸ γραφεῖον αὐτοῦ λυχνιῶν, καὶ διέθεσε τὸ κάλυμμα αὐτῆς οὕτω πως, ὥστε τὸ φῶς νὰ ρίπτεται ἐπὶ τοῦ καθίσματος, ἐφ' οὗ ἔμελλε νὰ καθίσῃ ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ. Ἐκρούσῃ τὴν φωτογραφίαν ὑπὸ τινὰ πιεστήρα, καὶ τὸ πολύχροτον ἐντὸς ἔρμαριου.

Ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ὁ νεανίας προὐχώρησεν, ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ Πιεδοῦσης, ὅστις ἀπεσύρθη ἀμέσως.

— Καθῆσατε, κύριε, εἶπεν εὐγενῶς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας.

Ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ ἔχαίρειτις ψυχρῶς, ἐκάθησε καὶ περιέμενεν ἐν σιωπῇ νὰ τὸν ἐρωτήσουν.

Αἱ ἐρωτήσεις ἐβράδυνον ὀλίγον.

Ὁ ἀρχηγὸς παρετήρει αὐτὸν καὶ ἡσθάνετο παραδόξον ἐντύπωσιν.

Εἶχεν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν ἀνεπτυγμένην τὴν ἀνάμνησιν τῶν φυσιογνωμιῶν, καὶ ἐφάνετο αὐτῷ ὅτι ἡ τοῦ ἐνόχου δέν τῷ ἦτο ἄγνωστος.

Δέν ἠδύνατο ὁμως νὰ τηρήσῃ ἀκριβῆ ἐνθύμησιν μορφῆς, ἣν εἶχε ἰδεῖ ὑπὸ τὴν ἀμφίβολον λάμπιν σβεννυμένου κηρίου.

Ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ εἶχε μέλαν πρόσωπον, ὡς ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἦλθε τὸ μεσονύκτιον εἰς τὸ ἀναπαυτήριο τοῦ περιπτέρου, καὶ ἐφώνησε τὸ ὄνομα «Μαίρου». Ἐχρειάζοντο ὁμως ἕτερα σημεῖα παραβολῆς ὅπως ἀποφανθῇ περὶ τῆς ὁμοιότητος, ὁ δὲ ἀρχηγὸς εἶχεν ἰδεῖ μόνον τὸν πρόσωπον τοῦ ἐν λόγῳ ἀνθρώπου.

— Γνωρίζετε διακτὶ ἓνα ἀπὸ τοὺς πράκτοράς μου σὰς ἔφερον ἐδῶ; ἠρώτησεν αὐτόν.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ, καὶ ἀπορῶ πῶς συλλαμ-

βάνουν ἓνα ἐντιμὸν ἄνθρωπον μὲ τόσας ἀορίστους ἐνδείξεις.

Ἡ φωνὴ εἶνε ἡ ἰδία καὶ ἀπαράλλακτος, ἐσκέφθη ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας.

— Ἡ δευτέρα αὐτοῦ σκέψις ἦτο ἡ ἐξῆς:

— Αὐτὸς τὸ παίρνει πολὺ ψηλά. Θὰ προφασισθῇ ὅτι ἔγεινε λάθος εἰς τὸ πρόσωπον. Πρέπει νὰ παλαίσωμεν γενναίως.

Εἶτα ἤρχισεν:

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἰπῶ, κύριε, ὅτι εἰς ὑπόθεσιν σοβαράν, ὅπως ἡ προκειμένη, τὸ καθῆκόν μου εἶνε νὰ μὴ παραλείψω τίποτε. Σὰς προσθέτω ὅτι δέν συνελήφθητε ποσῶς. Σὰς προσεκάλεσα διὰ νὰ σὰς ἐξετάσω, καὶ ἐὰν ἠμπορέσετε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε διὰ λόγων πειστικῶν, πῶς ἡ φωτογραφία, ἡ ὁποία εὐρέθη εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν σας, περιῆλθεν εἰς τὰς χεῖράς σας, θὰ εἴσθε ἐντελῶς ἐλεύθερος νὰ ἐπανεέλθετε εἰς τὴν οἰκίαν σας ἢ νὰ ὑπάγετε νὰ καθησυχάσετε τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποία πρὸ ὀλίγου ἀφήσατε.

Ἐνῶ ὠμίλει διὰ τοῦ ἐνθαρρυντικοῦ τούτου τρόπου, ὁ ἀρχηγὸς διηρῶνα διὰ βλέμματος ἐταστικοῦ τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ νεανίου, καὶ παρετήρησεν ὅτι διεχύνετο ἐπ' αὐτῆς ἀκτὶς χαρᾶς.

— Πιστεύω, πανοῦργέ μου, ἐσκέφθη, ὅτι δέν ἐπερίμενες νὰ κοιμηθῆς ἀπόψε εἰς τὸ κρεββάτι σου, καὶ ἰδοὺ ἀπόδειξις, καὶ καλὴ ἀπόδειξις! Ἐὰν ἤσουν ἀθῶος αὐτὸ θὰ σοὶ ἐφάνετο φυσικόν.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, διότι ἐνόησατε τὴν ὑπόθεσιν ὑπὸ τὴν ἀληθῆ αὐτῆς ὄψιν, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ πειρώμενος νὰ φανῇ ἡρεμος.

— Εἶνε ἀπλουστάτη. Γνωρίζετε τοῦλάχιστον ἐκ τῶν ἐφημερίδων, ὅτι μέχρι τοῦδε δέν κατωρθώσαμεν νὰ βεβαιώσωμεν τὴν ταυτότητα τοῦ θύματος μιᾶς δολοφονίας, ἣτις κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀπασχολεῖ ὅλους τοὺς Παρισίους. Ἦσαν ἐπάνω σας τὴν φωτογραφίαν τῆς δυστυχοῦς ἐκείνης γυναίκος. Εἶνε φυσικόν, ἂν σὰς ἐρωτῶ πῶς ἔχετε εἰς χεῖράς σας τὴν φωτογραφίαν αὐτὴν, καὶ ἂν αὐτὴ ἡ ἰδία σὰς τὴν ἔδωσε, καὶ, καθὼς δέν ἀμφιβάλλω, εἴσθε βεβαίως εἰς θέσιν νὰ μὰς δώσετε πληροφορίας δι' αὐτήν.

— Ἀπατᾶσθε, κύριε, δέν τὴν γνωρίζω.

— Προσέξτε! Δέν εἶνε φυσικόν νὰ ἔχετε εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν σας τὴν φωτογραφίαν ἐνὸς προσώπου, τὸ ὁποῖον δέν εἶδατε ποτέ. Ἐκτός, ἂν τὴν φωτογραφίαν αὐτὴν σὰς τὴν ἔδωσε κανεὶς φίλος σας, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει, ἠμπορεῖτε νὰ μὰς ὑποδείξετε τὸν φίλον σας αὐτόν, ὁ ὁποῖος θὰ μὰς πληροφορήσει.

— Κανεὶς δέν μοῦ ἔδωσεν αὐτὴν τὴν φωτογραφίαν.

— Τότε, πῶς γίνεται καὶ...;

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε. Ὁ πράκτωρ ὑμῶν σὰς διηγήθη βεβαίως πῶς τὸ χαρτοφυλάκιον αὐτὸ περιέπεσεν εἰς χεῖράς του;

— Ἀναμφιβόλως τὸ ἦν εἰς τὴν τσέπην ἐνὸς λωποδύτου, ὁ ὁποῖος πρὸ μικροῦ τὸ εἶχε κλέψει ἀπὸ τὴν ἰδικὴν σας

... καθ' ἣν στιγμήν παρατηρεῖτε τὸ ἐκτεθειμένον πτώμα.

— Τότε λοιπόν, κύριε, ὁ κλέπτης βεβαίως τὴν ἔβαλε ἐκεῖ, διότι ὅταν ἐξῆλθον τῆς οἰκίας μου, δὲν περιεῖχεν, εἶμαι περὶ τούτου βεβαιότατος, παρὰ μόνον πέντε χιλιάδες φράγκα εἰς χαρτονομίσματα καὶ ἓνα φάκελλον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν χαρὰ γμένα τὸ ἰδικόν μου ὄνομα, καθὼς καὶ τῆς κυρίας Λεκόντ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἤκουε τὴν ἀπολογίαὶν ταύτην χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν. Ἐλεγε δὲ καθ' ἑαυτὸν :

— Ἐμπερδεύεσαι, παιδί μου, καὶ τώρα σὲ κρατῶ.

Εἶτα ἐπανάλαβε μεγαλοφώνως :

— Παραδεχθῆτε, κύριε, ὅτι εἶνε ὅλος διόλου ἀπίθανον ὁ κλέπτης νὰ ἔβαλεν ὁ ἴδιος τὴν φωτογραφίαν εἰς τὸ χαρτοφυλάκιον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχε συμφέρον ν' ἀπαλλαγθῆ, ἀφοῦ θὰ ἔπερνε τὰ χαρτονομίσματα, τὰ ὁποῖα εἶχε μέσα. Οἱ λωποδύται δὲν συνειθίζουσι νὰ ἔχουν ἐπάνω τους τὰ σημεῖα τοῦ ἐγκλήματος. Μάλιστα δέ, ὅσῳ συλλογίζομαι, εὐρίσκω ὅλος διόλου ἀπαράδεκτον τὴν ἀπολογίαὶν σας.

Ὁ Ἄγγλος συνελήφθη ἀκριβῶς τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἐξήρχετο τῆς Μόργης, τὴν δὲ κλοπὴν εἶχε διαπραξῆναι πρὸ τοῦ δελωτοῦ. Δὲν ἔλαβε βεβαίως λοιπὸν τὸν καιρὸν νὰ ψάξῃ τὸ χαρτοφυλάκιον, τὸ ὁποῖον ἀμέσως ἔκρυψεν εἰς ἓν ἀπὸ τὰ μυστικὰ θυλάκια τῆς περισκελίδος του.

Δὲν περιμένετε ἀπὸ ἐμέ, ὑποθέτω, νὰ σὰς ἐξηγήσω πῶς τὸ κατώρθωσεν, ἀπῆντησε ξηρῶς ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ. Δὲν ἐσπούδασα τὴν ταχυδακτυλογραφικὴν αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων.

Ἐπῆλθε στιγμήν σιωπῆς.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας εἶχεν ἡμικλείστους τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς ἄνθρωπος ὅστις σκέπτεται, καὶ οἱ δάκτυλοί του ἔπαιζον ἀφηρημένως μετὰ τῆς φωτογραφίας, ἣν ἔλαβεν ἐκ νέου.

Ἄφνης, ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε παρατηρῶν ἀσκαρδαμυκτῶς τὸν νεανίαν :

— Γνωρίζετε τὴν Ἀγγλικήν ;

ΛΣ'

— Μάλιστα, κύριε, ἀπῆντησεν ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ, μετὰ τινα δισταγμὸν. Διατί ἡ ἐρώτησις αὐτῆ ;

— Διότι ἤθελα σὰς παρακαλέσει νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τί σημαίνουν αἱ τρεῖς λέξεις, αἱ ὁποῖαι εἶνε γραμμέναι εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς φωτογραφίας, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Ἰδοῦ ! ἀναγνώσατε· forget me noi.

Ὁμιλῶν, ἐδείκνυε ταυτοχρόνως, χωρὶς ὅμως νὰ τὴν ἀφήσῃ, τὴν φωτογραφίαν τῷ νεανίᾳ, ὅστις ὠχρὰ ἐπαίσθητῶς.

— Πιστεύω, κύριε, ἐπανάλαβεν, ὅτι ἡ μετὰφρασις δὲν εἶνε δύσκολος. Ἐγώ, ὅστις δὲν ἐσπούδασα τὴν Ἀγγλικήν, μοι φαίνεται ὅτι τὴν ματεύω. Forget me noi ... αὐτὸ σημαίνει ...

— Μὴ μὲ λησμόνει, ἐψέλλισεν ὁ μνηστήρ τῆς Θηρεσίας.

— Αὐτὸ ἐσκεπτόμην καὶ ἐγώ. Καὶ ἡ τρυφερὰ αὕτη παραγγελία ὑπογράφεται ὑπὸ θελκτικῶν ὀνομάτων ... Μαῖρν... τὸ ὄνομα τῆς δολοφονηθείσης γυναίκος ... ἡ ὁποία εἶνε Ἀγγλίσ, τὸ γνωρίζομεν.

— Καὶ ὁ λωποδύτης εἶνε Ἄγγλος.

— Εἶνε ἀληθές. Θέλετε ὅμως μὲ αὐτὸ νὰ συμπεράνετε, ὅτι ἦτο ὁ ἐραστὴς τῆς γυναίκος ;

— Δὲν συμπεραίνω, παρατηρῶ.

— Ἔστω ! δὲν θὰ ἠμπορέσετε ὅμως νὰ κάμετε κανένα νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἐν τὸσον θελκτικὸν πλάσμα ἔδωσεν ἐνθύμιον εἰς ἀχρεῖον τῆς κατωτέρας κοινωνικῆς τάξεως... Διότι ἡ φωτογραφία αὕτη εἶνε ἀναμφισβήτως ἐρωτικὸν ἐνθύμιον... τὸ ὁποῖον θὰ ἐδόθη εἰς ἐραστὴν κατὰ τὴν στιγμήν ἀποχωρισμοῦ... καὶ ὁ ἐραστὴς αὐτός, ὁ ὁποῖος θ' ἀνεχώρει ἴσως διὰ μακρινὸν ταξίδιον, θὰ ἦτο νεανίας ... ὠραῖος, εὐγενής, πλούσιος, ὅπως ὑμεῖς, κύριε.

— Αὕτη εἶνε ἀπλή εἰκασία ... ἐγὼ δὲ σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι σήμερον διὰ πρῶτην φορὰν εἶδα τὴν φωτογραφίαν αὐτήν... καὶ τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον παριστάνει...

— Καλλίστα ... Αὐτὸ εἶνε τὸ σύστημα σας. Νομίζω ὅτι δὲν εἶνε καλόν, ἀλλὰ ... ἄς προχωρήσωμεν. Ἡ περιέργεια βεβαίως σὰς προσείλκυσε εἰς τὴν Μόργην ;

— Naί, κύριε. Μοῦ εἶνε λυπηρὸν νὰ τὸ ὁμολογήσω, διότι αἰσθάνομαι φρικίασιν διὰ τὰ εἰδελθῆ θεάματα, τὰ ὁποῖα βλέπει κανεὶς εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

— Τῷ ὄντι, εἰς τὴν τάξιν εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκετε δὲν ἐπιδιώκουσι τοιαῦτα θεάματα.

— Οὐδέποτε εἶχον εἰσελθεῖν εἰς τὴν ἀποτρόπαιον ἐκείνην αἴθουσαν. Αἱ ἐφημερίδες ὅμως ἔκαμαν τὸσον θόρυβον περὶ τῆς παραδόξου αὐτῆς ὑποθέσεως, ὥστε μοι ἐγεννήθη ἡ ἐπιθυμία νὰ ἴδω τὸ πτώμα.

— Αὐτὸ ἦτο πολὺ φυσικόν. Ὅλον τὸ Παρίσι τὴν εἶχεν αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν. Ἐξῆλθατε λοιπὸν τῆς οἰκίας σας ; ...

— Naί, κύριε, καὶ ἐπειδὴ διέβαινον ἀκριβῶς πρὸ τῆς Μόργης ...

— Μὲ πέντε χιλιάδες φράγκα εἰς τὰ θυλάκιά σας.

— Τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ τὰ ἔδιδα εἰς ἓνα ἀδαμαντοπώλην, ὁ ὁποῖος μοι εἶχε πωλήσει ἐν ψέλλιον.

— Τὸ ὁποῖον θὰ ἐπροσφέρατε εἰς τὴν μνηστήν σας. Ὁ πράκτωρ μου μοι τὸ εἶπεν. Ὁ ἀδαμαντοπώλης αὐτὸς κατοικεῖ φαίνεται εἰς τὸ Παλαι-ροαζιάλ ;

— Ὁχι, εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Εἰρήνης.

— Καὶ σεῖς, κύριε, ποῦ κατοικεῖτε ; Ὁ νέος ἐβρίγησε καὶ ἀπῆντησεν ἐν ἀμηχανίᾳ :

— Ὅδὸς Μὸν-Θαβῶρ.

— Ἡ Μόργη δὲν εἶνε εἰς τὸν δρόμον σας, παρετήρησεν αὐτῷ μελιχρῶς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ἀλλὰ διὰ τὴν γυναῖκα μὲ τὴν δάμαν τῆς πίκας ἀξίζει νὰ κάμῃ κανεὶς κύκλον διὰ νὰ τὴν ἴδῃ. Διε-

βαίνατε λοιπὸν πρὸ τῆς Μόργης ... ἠκούθησατε τὸ πλῆθος ...

— Naί, κύριε ... καὶ μετεμελήθηεν πικρῶς, διότι ὑπεχώρησα εἰς τὴν παράδοξον αὐτὴν ἰδιοτροπίαν μου ... τὸ πτώμα ἐκεῖνο ... εἶνε τρομερὸν ... μόλις εἶχον τὸ θάρρος νὰ τὸ παρατηρήσω ...

— Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἐκρατεῖτε τὸ μανδύλι σας εἰς τὰ μάτια ;

— Ποῖος σὰς εἶπεν ; ...

— Ὁ ! γνωρίζω πολλὰ πράγματα ... ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός μου. Ἐννοῶ, ἄλλως τε, ὅτι εἶχατε συγκινηθῆ. Πρὸς τοῦτοις, ἡ ἀπώλεια τοῦ χαρτοφυλακίου σας θὰ σὰς ἐλύπησε πολὺ. Πότε παρατηρήσατε ὅτι ἀπώλεσατε τὸ χαρτοφυλάκιόν σας ;

— Ὅτε ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Καὶ ὅτε ἀλλάξατε φορέματα, δὲν εἶνε ἀληθές ;

— Naί, κύριε. Ὑπήγαγον νὰ δειπνήσω εἰς Βουλώνην, εἰς τῆς κυρίας Λεκόντ.

— Τῆς ὁποίας ἐντὸς ὀλίγου θὰ γίνετε γαμβρός. Δὲν ἠμπορούσατε βεβαίως νὰ παρουσιασθῆτε μὲ τὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα εἶχατε εἰς τὴν Μόργην. Εἶχατε ἐπενδύτην ριγῶτον, ρινοσκέπην μαλλίνην, καὶ πῖλον μαλακόν. Παράδοξος ἐνδυμασία διὰ νέον, κομψὸν καὶ εὐγενῆ.

— Δὲν ἠθέλον νὰ μὲ ἴδουσι εἰς τὸ μέρος αὐτὸ ἐνδεδυμένον ὡς ἄνθρωπον τοῦ κόσμου, ἐψέλλισεν ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ, ὅστις ἤρχιζεν ἤδη νὰ χάνῃ τὸ θάρρος του. Ἐφόρεσα ἐπιτήδες παλαιὰ ἐνδύματα ...

— Πρὸ ὀλίγου μοι εἶπατε ὅτι ἐπηγαίνετε εἰς τοῦ ἀδαμαντοπώλου σας. Φαίνεται ὅτι δὲν σὰς ἐμελλε νὰ τῷ ἐμπνεύσετε ἐμπιστοσύνην, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Εἶνε ἀληθές ὅτι εἶχατε κατὰ νοῦν νὰ πληρώσατε τοῖς μετρητοῖς καὶ ὅτι ἀναμφισβήτως σὰς γνωρίζει.

Οὐδόλως ἀπῆντησεν ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ εἰς τὰς εἰρωνικὰς ταύτας παρατηρήσεις, ὧν ἐμάντευε καλῶς τὴν σημασίαν. Ἡσθάνετο ὅτι περιεπλέχθη εἰς τὰς ἀπαντήσεις του, καὶ ὅσῳ περισσότερο περιεπλέκετο, τοσοῦτ' ἡ ψυχραιμία, ἣν ἔδειξεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀνακρίσεως, τὸν ἐγκατέλειπεν.

Εὐρίσκετο εἰς τὸ σημεῖον, εἰς ὃ ἤθελε νὰ φέρῃ αὐτὸν ὁ ἀντίπαλός του, ὅστις ἐπανάλαβε δι' ὕψους σχεδὸν πατρικοῦ :

— Ἄλλὰ, κύριε, μοι φαίνεται ὅτι ἐπλανήθητε, καὶ θεωρῶ καθῆκόν μου νὰ σὰς εἰδοποιήσω. Ἐξαντλεῖσθε εἰς ἀνωφελεῖς προσπάθειάς ὅπως ἀρνηθῆτε πράγματα σαφές. Ἡ φωτογραφία αὕτη εἶνε ἰδική σας. Δὲν δύναμαι ν' ἀμφισβῆλω καθόλου διὰ τοῦτο μετὰ τὰς ἀντιφάσεις καὶ τὰς ἀπιθανότητας, εἰς τὰς ὁποίας περιεπλέχθητε. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἶπω, ὅτι κατὰ τὴν στιγμήν αὐτὴν κάμετε ὅπως ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀποφεύγουσι ν' ἀναγνωρῆσουσι εἰς τὴν Μόργην τὸ πτώμα ἐνὸς φίλου των, ἐκ φόβου μήπως ἐνοχοποιηθοῦν... Τοὺς ἐνδοιασμούς σας ἐννοῶ μέχρι τινός. Εὐρίσκεσθε εἰς ἀρίστην κοινωνικὴν θέσιν, μέλλετε νὰ νυμφευθῆτε, καὶ δὲν κρίνετε καλὸν νὰ εὐρίσκεσθε ἀναμειγμέ-

νος εἰς ποινικὴν ὑπόθεσιν. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἐφευρίσκατε γελοίας ὑπεκφυγὰς, ἀντὶ νὰ ὁμολογήσετε ἀπλῶς, ὅτι ἄλλοτε εὐρίσκασθε εἰς σχέσεις μετὰ τῆς γυναικὸς τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ. Πῶς δὲν θέλετε νὰ ἐνοήσετε, ὅτι ἡ κατοχὴ τῆς φωτογραφίας τῆς δὲν εἶνε ἐγκλημα, καὶ ὅτι αὐτὸ δύνανται νὰ ἐξηγηθῆ διὰ τοῦ φυσικωτέρου τρόπου. Σὰς προσθέτω, ὅτι τὸ καθήκον παντὸς τιμίου ἀνθρώπου εἶνε νὰ διαφωτίζη τὴν δικαιοσύνην, καὶ ὅτι θὰ κάμετε κακὴν πράξιν, ἂν μὰς ἀποκρύψετε ὅ,τι γνωρίζετε. Ἐμπρός, κύριε, μὴ ἐπιμένετε ν' ἀποκρύπτετε τὴν ἀλήθειαν. Θὰ σὰς κοστήσῃ ἀκριβὰ ἂν ἐπιμένετε εἰς τὸ ὀλέθριον αὐτὸ σύστημα, καὶ . . . σὰς ζητῶ συγγνώμην νὰ προσφέρω ἐνταῦθα ὄνομα προσφιλὲς εἰς ὑμᾶς . . . ἐὰν ἡ δεσποινὶς Λεκόντ, ἡ μνηστὴ σας, παρευρίσκατο εἰς τὴν ἀνάκρισιν αὐτήν, θὰ σὰς καθικέτευε αὐτὴ ἢ ἰδίᾳ νὰ ὁμιλήσετε.

Ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ, προφανῶς συγκινηθείς, προσπαθῶν ὅμως νὰ γείνη κύριος ἑαυτοῦ, ἔταπεινὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ οὐδὲν ἀπῆντα.

— Συλλογισθῆτε ὅτι σὰς περιμένει μετ' ἀνυπομονησίας, καὶ ὅτι δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μοὶ δώσετε εὐλογοφανῆ ἐξήγησιν, διὰ νὰ σὰς ἀποδώσω τὴν ἐλευθερίαν σας . . . ἀπόψε . . . ἀμέσως . . . ἐνῶ ἂν ἐξακολουθῆτε νὰ τὰ ἀρνήσθε ὅλα, θὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ σὰς θεωρήσω ἕνοχον, καὶ νὰ σὰς στείλω . . . ἐκεῖ ὅπου στέλλονται οἱ κατηγορούμενοι διὰ φόνον.

Ὁ νεανίας ὠχρίσας φρικωδῶς, τὰ χαρακτηριστικά του συνεστάλησαν, τὸ στόμα του ἠνεώχθη ἵνα ὁμιλήσῃ καὶ εἶπε μετὰ φωνῆς σταθερᾶς :

— Δὲν ἔχω τίποτε πλέον νὰ σὰς ἀπαντήσω. Εἶμαι ἄθῳος. Κάμετε ὅ,τι θέλετε. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας δὲν ἐπέριμενε ποσῶς τοιαύτην πείσμονα ἀντίστασιν, ἐν ἣ ὅμως ἀνεκάλυψε μίαν ἔτι ἀπόδειξιν τῆς ἐνοχῆς τοῦ κυρίου δὲ Γεντιλῆ, καὶ ἀπελπισθεὶς ὅτι ἤθελε τὸν καταπίσει νὰ ὁμολογήσῃ, μετέβαλλεν ἀμέσως τὸν τρόπον καὶ γλῶσσαν.

— Πῶς ὀνομάζεσαι; ἠρώτησε ξηρῶς. Ποῦ κατοικεῖς; Τί ἐπαγγέλλεσαι;

— Ὀνομάζομαι Λουδοβίκος δὲ Γεντιλῆ. Κατοικῶ εἰς τὴν ὁδὸν Μὸν-Θαβώρ, ἀριθμὸς 72. Εἶμαι διδάκτωρ τὰ νομικά, καὶ πρῶτος γραμματεὺς τοῦ κυρίου Λαβουρῶ, συμβολαιογράφου.

— Ἐχεις περιουσίαν;

— Ὁ πατήρ μου ἔχει.

— Τί κάμνει ὁ πατήρ σου;

— Ζῆ ἐκ τῶν εἰσοδημάτων του.

— Δὲν κατοικεῖς μαζύ του;

— Ὁχι.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἀπέτεινε ὅλας αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις δι' ὕψους σχεδὸν ἀφηρημένου ἤκουσε διὰ τὸν τύπον τὰς ἀπαντήσεις, εἶτα, ἀποῦ ἔλαβεν, ἡ προσεποιήθη ὅτι ἔλαβε, σημειώσεις,

— Γνωρίζετε τὸν κύριον Λερέ; ἠρώτησεν αἰφνης, πκρατηρῶν κατὰ πρόσωπον τὸν κατηγορούμενον.

Ἀντὶ νὰ φρικιάσῃ εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο,

ὅπερ ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ἐν τῇ ὁδῷ Ἀρβαλέτ δολοφονηθέντος ἐμπόρου, ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ ἀπῆντησε, χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν :

— Ποσῶς.

— Δὲν ἐμπερδεύθη· περιέργον! ἐσκέφθη ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας.

Καὶ μεταβάλλων ἀμέσως τακτικὴν, ἐπανάλαβε :

— Τί ἐκάματε τὴν ἐσπέραν τοῦ Σαββάτου, τῆς δεκάτης τρίτης Ἰανουαρίου; Ἐπέριμενε, ὑπολογίζων ὅτι ὁ κατηγορούμενος θὰ συλληφθῆ ἐν τῇ παγίδι. Ὅλοι οἱ ἔνοχοι ἔχουσι πάντοτε πρόχειρον διήγησιν προσχεδιασθεῖσαν, ὅταν ἐρωτῶσιν αὐτοὺς νὰ εἴπωσι πῶς διήλθον τὸν καιρὸν τῶν τὴν ἡμέραν τοῦ ἐγκλήματος.

Ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ ἀπῆντησεν ἡσύχως:

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ σὰς εἴπω ἀκριβῶς. Ἡ ἐσπέρα ἐκεῖνη δὲν ἀφῆκε καμμίαν ἰδιαιτέραν ἐνθύμησιν εἰς τὸν νοῦν μου. Θὰ τὴν ἐπέρασα, ὅπως καὶ τὰς ἄλλας, εἰς τῆς κυρίας Λεκόντ, εἰς Βουλώνην.

— Καὶ τὴν ἐπομένην ἐσπέραν τῆς Κυριακῆς, δεκάτης τετάρτης;

— Τὸ ἴδιον. Μόνον τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ πατήρ μου ἐδείπνησε μαζύ μου εἰς τῆς κυρίας Λεκόντ.

— Θὰ ἐξετασθῆ ἡ ἀκριβεία τῶν λεγομένων σας, εἶπε ψυχρῶς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Πρὸς τὸ παρὸν, δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ σὰς ἐρωτήσω.

— Τότε, δύναμαι ν' ἀποσυρθῶ; ἠρώτησεν ἀνησυχῶς ὁ νεανίας.

Ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ὕψωσε τοὺς ὤμους, ἐσήμανε καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἐμφανισθέντα Πιεδούτην :

— Μίαν ἄμαξαν! τάχιστα.

[Ἐπειτα συνέχισα]. Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

Η ΑΝΑΡΡΩΣΙΣ

Διήγημα ἐπὶ τῇ 1η τοῦ ἔτους ὑπὸ

ΓΡ. Α. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ

ΕΙΣ ΧΟΙΡΟΝ

Ἀγγλικὸν Διήγημα

Α'

Ἐξῆ ποτὲ ἐν τῇ πόλει Ρουὲν ἐμπορὸς τις ὀνόματι Μαρτίνος Φράγκ, ὅστις ἔνεκα ἀλλεπαλλήλων δυστυχημάτων, ἀπὸ πλουσιωτάτου κατήντησε πτωχῶς. Ἄλλ' ἡ πενία, ἥτις γενικῶς καθιστᾷ τοὺς ἀνθρώπους ταπεινοὺς ἄμα καὶ ἐργατικούς, εἰς αὐτὸν ἐχρησίμευσε μόνον, ἵνα γείνη ἀλαζῶν καὶ ὀκνηρὸς, καὶ ὅσῳ μᾶλλον ἐγίνετο πτωχότερος, τοσοῦτον ἐγίνετο καὶ ἀλαζονικώτερος καὶ ὀκνηρότερος. Ἐν τούτοις κατῴρθωσε ν' ἀποζητῆ ἐνεχυριάζων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μεταξίνην τινὰ τῆς συζύγου του ἐσθῆτα, ἢ πωλῶν ἀργυροῦν τι κοχλιάριον, ἢ ἄλλο τι μικρᾶς ἀξίας πρᾶγμα, ὅπερ εἶχε διασώσει ἐκ τοῦ νυαγίου τοῦ προτέρου πλοῦτου του καὶ λίαν εὐαρέστως διήρχετο τὸν χρόνον περιφερό-

μενος εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ περιπατῶν ἀνω καὶ κάτω ἐπὶ τῶν ἡλιοφώτων τῶν ὁδῶν πλευρῶν.

Ἡ ὠραία Μαργαρίτα, ἡ σύζυγός του, ἦτο περιώνυμος καθ' ὅλην τὴν πόλιν διὰ τε τὸ κάλλος, τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἀρετὴν τῆς. Ἦτο δὲ μελαγχροινούλα με τοὺς μελανωτέρους ὀφθαλμοὺς, τοὺς λευκοτέρους ὀδόντας καὶ τὰς ἀνθηροτέρας ροδοχρόους παρειὰς ἀπάσης τῆς Νορμανδίας. Τὸ ἀνάστημα τῆς ἦτο ὑψηλὸν καὶ μεγαλοπρεπές, αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες τῆς λεπτοφυεστατοὶ τὸ σχῆμα, τὸ δὲ κυματόεν αὐτῆς βαδισμα ὁμοιάζε κατὰ τὴν χάριν καὶ τὴν εὐκίνησιαν τὰς κινήσεις τοῦ κύκνου. Ἐν εὐτυχστεραῖς ἡμέραις ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης τῶν πλουσιωτέρων ἐμπόρων τῆς πόλεως καὶ ὁ φθόνος τῶν ὠραιοτέρων κυριῶν· καὶ ὅτε περιήλθεν εἰς πενίαν οὐκ ὀλίγον ἐπηύξησεν ἡ φήμη αὐτῆς ἔνεκα τῆς σκληρότητός τῆς πρὸς πολλοὺς τῶν πλουσιῶν ἀστῶν, οὔτινες, χωρὶς νὰ συμβουλευθῶσι τὰς συζύγους τῶν, γενναίως προὔτεινον νὰ παρκαλώσωσι τὴν πτώχευσιν τοῦ συζύγου τῆς καὶ νὰ κάμωσι πᾶν ὅ,τι ἠδύναντο πρὸς ἀνθρώπῳ εὐπολήπτου καὶ σεβαστῆς οἰκογενείας.

Οἱ φίλοι τοῦ Μαρτίνου, ὡς οἱ φίλοι πολλῶν δυστυχησάντων καὶ πάλαι καὶ νῦν, ἐγκατέλιπον αὐτὸν ὀλοσχερῶς κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς δυστυχίας του· ἐκ πάντων δὲ τῶν ἄλλοτε συνδαιτημένων καὶ συμποτῶν αὐτοῦ καὶ τῶν *ροστιμευμένων* τὴν σύζυγόν του, οὐδεὶς πλέον ἀνεζήτηε τὴν στενήν διδοῦν καὶ τὴν ταπεινὴν κατοικίαν τοῦ καταστραφέντος ἐμπόρου, πλὴν ἑνός, καὶ ὁ εἰς αὐτὸς ἦτο ὁ Πάτερ-Γουίδος, ὁ σκευοφύλαξ τῆς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου. Ἦτο δὲ μικρόσωμος, φριδρός, ἐρυθροπρόσωπος μοναχός, με ὀφθαλμοὺς ρίπτοντας πονηρὰ πλάγια βλέμματα καὶ εἰ καὶ φέρων τὸ μοναχικὸν σχῆμα δὲν ἀπέλαυε καλῆς ὑπολήψεως· ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο εἰδός τι περιπλανωμένης ἐφημερίδος καὶ μετέδιδε πάντοτε τὰς τελευταίας εἰδήσεις καὶ φλυαρίας τῆς πόλεως καὶ πρὸς τοῦτοις ἦτο ὁ μόνος, ὅστις κατεδέχετο ἀκόμη νὰ ἐπισκέπτηται τὴν οἰκίαν τοῦ Μαρτίνου Φράγκ ἐν συντόμῳ, δι' ἔλλειψιν ἄλλου καλλιτέρου, ἔθεωρεῖτο ὡς φίλος.

Διὰ τὰς συνεχεῖς ταύτας ἐπισκέψεις του ὁ Πάτερ-Γουίδος εἶχε τὰς ἀποκρύφους αὐτοῦ αἰτίας, ὧν ἡ ἀπλοικὴ τοῦ Μαρτίνου Φράγκ καρδιά ἦτο ὅλως ἀνυπόπτως· τὸ ὄξυδερκέστερον ὅμως τῆς συζύγου αὐτοῦ ὄμμα ταχέως ὑπὸ τὸν καλογηρικὸν σκουφὸν ἀνεκάλυψε δύο διάφορα πρόσωπα. Παρητήρησεν, ὅτι ὁ μοναχὸς ἐν γένει ἐκαρᾶδοκει ἵνα ἐπισκέπτηται αὐτήν τὴν ὦραν, καθ' ἣν ὁ Μαρτίνος Φράγκ δὲν ἦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ—ὅτι ἐφάνετο προτιμῶν τὴν ἐναρξίν τῆς ἐσπέρας—καὶ ὅτι, ἐπειδὴ αἱ ἐπισκέψεις ἐγένοντο ὀλοὲν συχνότεραι, ὁ καλὸς μας καλόγηρος εἶχε πάντοτε ἐτοίμην μικρὰν τινὰ δικαιολογίαν, ὡς, ὅτι ὦν ἠναγκασμένος νὰ διέλθῃ τὴν ὁδὸν ἐκείνην δὲν ἠδύνετο νὰ περάσῃ τόσον πλησίον τῆς θύρας τῆς οἰκίας χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ, ἵνα ἴδῃ πῶς εἶχε τὴν ὑγείαν ὁ κα-

λός κάγαθός Μαρτίνος. Ἀπετόλμα δὲ καὶ ἐνίοτε νὰ τῆ φέρῃ θρησκευτικόν τι δῶρον, ὡς τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας μετὰ τοῦ τέκνου τῆς, ἢ ἐν τῶν γυμνῶν ἐκείνων εἰκονισμάτων, τὰ ὁποῖα πωλοῦνται καθ' ὁδὸν τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων. Εἰ καὶ ὁ σκοπὸς τούτων πάντων ἦτο λίαν προφανής, ἡ ὠραία ὁμῶς Μαργαρίτα ἐπέμενε προσποιουμένη, ὅτι δὲν ἐνόει τὰς ἀγαθὰς προθέσεις τοῦ Μοναχοῦ καὶ λίαν ἐπιδειξίως ἀπέκρουε πᾶσαν ἐρωτικὴν ἐκφρασιν ἐξερχόμενῃ τῶν σεβασμιῶν αὐτοῦ χειλέων. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπὶ πολλῶν χρόνων ὁ Πάτερ - Γουίδος ἀπεκρούετο καὶ ὁ Μαρτίνος Φράγκ διεφύλαττεν ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς πενίας καὶ ἀπορίας του τὴν παραμυθίαν πασῶν τῶν θλίψεων τοῦ κόσμου τούτου, τουτέστιν ἓνα φίλον. Ἀλλὰ τέλος πάντων εἰς τοιοῦτον σημεῖον περιήλθον τὰ πράγματα, ὥστε ὁ ἐντιμὸς ἔμπορος, διανοιῶν τούς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, ἠπόρησε πῶς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐκοιμάτο. "Ὅθεν εἰς τοσοῦτον ἀνευλαβείας κατήντησεν, ὥστε ν' ἀρπάσῃ τὸν Πάτερ-Γουίδον ἀπὸ τὴν μύτην καὶ ἔπειτα συλλαβῶν αὐτὸν ἐκ τῶν ὤμων καὶ ἐξωθῶν πρὸς τὴν ὁδὸν ν' ἀποδιώξῃ ἐκ τῆς οἰκίας του.

Τὰ πράγματα ἐν τούτοις ὀλονὲν χειροτέρευον. Τὸ ἐν οἰκογενειακὸν ἀπομεινάριον ἠκολούθει τὸ ἕτερον — ἡ τελευταία μεταξίνη ἐσθῆς εἶχεν ἐνεχυριασθῆ — τὸ τελευταῖον ἀργυροῦν κοχλιάριον πωληθῆ — μέχρις οὐ ἐπὶ τέλους ὁ δυστυχῆς Μαρτίνος Φράγκ ἠναγκάσθη νὰ σύρῃ τὸν διάβολον ἀπὸ τὴν οὐραν, κατὰ τὴν γαλλικὴν φράσιν, ἢ τοι ν' ἀποζῆ πενιχρότατα. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἡ ἐπιτεῖα προσέβλεπεν αὐτὸν κατὰ πρόσωπον. Ἀλλ' ἡ ὠραία Μαργαρίτα οὐτε τότε ἀπηλίπισθη. Κατὰ τοὺς εὐλογημένους ἐκείνους χρόνους ἡ πίστις πρὸς τὴν ἄμεσον τῶν Ἁγίων ἀντίληψιν ἦτο πολλῶ ἰσχυροτέρα παρ' ὅσον κατὰ τοὺς κακοὺς καὶ διεφθαρμένους τούτους καιροὺς καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐφάνετο μεγάλη τις πιθανότης βελτιώσεως τῆς θέσεώς των, δυναμένης νὰ προέλθῃ ἐξ εὐτυχῆς τινος μεταβολῆς δι' ἀπλῆς καὶ μόνης τῆς ἀνθρωπίνης ἐνεργείας, ἀπεφάσισε νὰ δοκιμάσῃ τί ἠδύνατο νὰ γίνῃ διὰ τῆς μεσιτείας τοῦ προστάτου τοῦ συζύγου τῆς ἁγίου. "Ὅθεν μετέβη ἐσπέραν τινὰ εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, ἵνα ἀνάψῃ πρὸ τῆς εἰκόνης αὐτοῦ ἀναθηματικὴν λαμπάδα καὶ προσευχηθῆ ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ, ὅπερ ἠγείρετο ἐν τῷ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου παρεκκλησίῳ.

Εἶχεν ἤδη δύσει ὁ ἥλιος, ὅτε ἐφθασεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἡ πρὸς τὴν Ἁγίαν Παρθένον ἐσπερινὴ λιτανεία ἀρχίσει. Νέφος θυμιάματος ἐκυμαίνετο πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου τῆς Παναγίας καὶ τὸ "Ὅργανον ἐπλήρου διὰ τῆς σοβαρῆς αὐτοῦ μελωδίας τὰς σκοτεινὰς τῆς Ἐκκλησίας ἀψίδας. Ἡ Μαργαρίτα, ἀναμιχθεῖσα μετὰ τοῦ γονυπετοῦντος πλήθους, ἐπανέλαβε τὰ εἰς τὴν λατινικὴν Τροπάρια μετὰ τσαύτης εὐλαβείας, μεθ' ὅσης καὶ ὁ μάλλον πεπαιδευμένος κληρικὸς τῆς Μονῆς. "Ὅτε δ' ἐ-

λείωσεν ἡ ἀκολουθία, μετέβη εἰς τὸ παρεκκλησίον τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου καὶ ἀνάψασα τὴν λαμπάδα αὐτῆς ἐπὶ τοῦ πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου ἀργυροῦ κηροστασίου, ἐγονυπέτησεν εἰς μεμονωμένον τι μέρος τοῦ παρεκκλησίου καὶ μετὰ δακρύων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἐπεκαλέσθη τὴν ἀντίληψιν καὶ προστασίαν τοῦ Ἁγίου. Ἐνῶ αὕτη ἦτο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐνησυχολημένη ἡ Ἐκκλησία βαθμηδὸν ἐκενοῦτο μέχρις οὐ ἀφέθη, ὡς ἐνόμιζε, μόνη. Ἀλλ' ἠπατάτο, διότι, ὅτε ἠγέρθη, ἵνα ἀπέλθῃ, τὸ πολυσάρκον σῶμα τοῦ Πάτερ - Γουίδου ἴστατο παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτῆς.

— Εὐχόμεαι καλὴν καὶ εὐτυχῆ ἐσπέραν εἰς τὴν ἀγαπητὴν μου κυρίαν Μαργαρίταν, εἶπεν οὗτος δι' ἐκφραστικῶν τινος τρόπου. Ὁ Ἁγιος Μαρτίνος εἰσήκουσε τῆς δεησεῶς σου καὶ με ἀπέστειλεν, ἵνα ἀνακουφίσω τὴν πενίαν σας.

— Τότε, μὰ τὴν Παναγίαν, υπέλαβεν αὕτη, ὁ καλὸς μας Ἁγιος Μαρτίνος δὲν εἶνε δύσκολος, ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν ἐκείνων, οὐς ἐξαποστέλλει.

— "Ε! καλὴ μου κυρία! ἀπήντησεν ὁ μοναχός, οὐδόλως συνταραχθεὶς ὑπὸ τῆς δυσαρέστου ταύτης ἀπαντήσεως. Ἐὰν αἱ εἰδήσεις εἶνε καλαί, τί μὰς μέλει τίς εἶνε ὁ ἀγγελιοφόρος. "Ε! καὶ πῶς περνᾷ τὰς ἡμέρας ταύτας ὁ Μαρτίνος Φράγκ;

— Καλὰ, κύρ-Γουίδε, υπέλαβεν ἡ Μαργαρίτα καὶ ἂν ἦτο παρών, δὲν ἀμφιβάλω, ὅτι ἤθελενὰ σὰς εὐχαριστήσῃ ἀπὸ καρδίας, διὰ τὴν φροντίδα, τὴν ὁποῖαν ἀκόμη ἔχετε δι' αὐτόν, καὶ τὴν πτωχὴν σύζυγόν του.

— Ὁ σύζυγός σου με ἐλακομεταχειρίσθη, ἐξηκολούθησεν ὁ μοναχός, χωρὶς νὰ φαίνεται, ὅτι προσεῖχεν εἰς τὸ δικαίον τῆς ἀπαντήσεως τῆς Μαργαρίτας. Ἀλλ' ὁφείλομεν νὰ συγχωρῶμεν τοὺς ἐχθροὺς μας, καὶ οὕτως, ἄς λησμονήσωμεν τὰ παρελθόντα. Γνωρίζω ὅτι εὐρίσκεται εἰς ἀνάγκην. Ἰδοῦ, λάβε καὶ φέρε τοῦτο πρὸς αὐτόν καὶ εἰπέ τῷ, ὅτι ἐγὼ ἀκόμη εἶμαι φίλος του.

Οὕτω λέγων ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὶδος τοῦ ἱματίου του μικρὸν τι βαλλάντιον καὶ προσέφερεν αὐτὸ πρὸς τὴν γυναῖκα. Ἀγνοῶ ἂν ἦτο παρακίνησις τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου, ἀλλὰ τὸ ἀληθές εἶνε, ὅτι ἡ ὠραία τοῦ Μαρτίνου Φράγκ σύζυγος ἐφάνη παρέχουσα προθυμότερον τὸ οὐς πρὸς τοὺς διαπύρους ὑποψιθιρισμοὺς τοῦ μοναχοῦ. Τέλος τῷ εἶπε:

— Κράτησε τὸ βαλλάντιόν σου σήμερον δὲν δύναμαι νὰ ἐπιδώσω οὔτε τὸ δῶρόν σου, οὔτε τοὺς λόγους σου. Ὁ Μαρτίνος Φράγκ ἀπουσιάζει ἐκ τῆς οἰκίας.

— Κράτησέ το τότε διὰ τὸν ἐκυτόν σου.

— "Ὅχι, κύρ-καλόγηρε, υπέλαβεν ἡ Μαργαρίτα ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς, δὲν δύναμαι νὰ λάβω δῶρα ἐδῶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ μάλιστα ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ παρεκκλησίου τοῦ προστάτου τοῦ συζύγου μου Ἁγίου. Ἐὰν ἀγαπᾷς, δύνασαι νὰ μοὶ τὸ φέρῃς εἰς τὴν οἰκίαν μου, κύρ-Γουίδε.

Ὁ μοναχός ἐκράτησε τὸ βαλλάντιον καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα συνομιλία μετὰ τὸν χαμηλὸν καὶ δυσδιάκριτον φωνῆς τόνον ἐγένετο, ὥστε μόνον τὰ πρὸς ἃ ἀπευθύνετο ὧτα ἠδύνατο νὰ τὴν ἀκούσῃσιν. Τέλος ἡ συνομιλία ἔπαυσε καὶ: Ὡ γύναι! Αἱ τελευταῖαι λέξεις, ἃς ἡ ἐνάρετος Μαργαρίτα ἐξέφερεν, ἐνῶ ἐν τάχει ἀπῆρχετο ἐκ τῆς ἐκκλησίας, ἦσαν:

— "Ὅταν τὴν νύκτα ταύτην τὸ ὠρολόγιον τῆς Μονῆς κρούσῃ τὰς δώδεκα — Ἐνθυμήθητι!

Περιττὸν ἤθελεν εἶναι νὰ εἴπωμεν μεθ' ὁποίας ἀνυπομονησίας ὑπελόγιζεν ὁ μοναχός τὰς ὥρας καὶ τὰ τέταρτα, ἐνῶ ἐκρούοντο ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ τῆς μονῆς πύργου. Ἐπηγαينوῦρχετο μεγάλοις βήμασιν ἐν τῇ ζοφερᾷ μονῇ πλήρης ἀνυπομονησίας. Ἐπὶ τέλους ἡ προσδιορισθεῖσα ὠρα προσήγγισε καὶ πρὶν ἢ ἀκριβῶς ὁ κῶδων τῆς μονῆς ἐκπέμψῃ τοὺς ἤχους αὐτοῦ, ἵνα συγκαλέσῃ τοὺς μοναχοὺς τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου εἰς τὰς μεσονυκτίους αὐτῶν ἀκολουθίας, σχῆμα τι σκουφοφόρον ἐξήρχετο λάθρα ἐκ τινος ὄρθουρας τῆς Μονῆς καὶ σιγηλῶς διεληθούσα τὰς ἠρημωμένας τῆς πόλεως ὁδοὺς, μετ' οὐ πολὺ ἐστράφη πρὸς τὴν μικρὰν δίοδον τὴν ἀγούσαν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Μαρτίνου Φράγκ. Οὐδεὶς, ἐνοεῖται, ἕτερος ἦτο, ἢ ὁ Πάτερ-Γουίδος. Ἐκρούσε σιγὰ - σιγὰ τὴν θύραν αὐτῆς ρίπτων ἄνω καὶ κάτω πρὸς τὴν ὁδὸν βλέμματα, ἵνα βεβαιωθῆ, ὅτι αἱ κινήσεις αὐτοῦ δὲν παρατηρήθησαν, καὶ διεισέδυσεν εἰς τὴν οἰκίαν.

— Ὑπέστρεψεν ὁ Μαρτίνος Φράγκ; ἠρώτησεν ὑποψιθιριζὼν ὁ μοναχός.

— "Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ γλυκεῖα τῆς συζύγου αὐτοῦ φωνή, δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ ἀπόψε.

— Τότε ὄλοι οἱ Ἁγιοὶ Ἀγγελοὶ εἴησαν βοηθοὶ ἡμῶν! ἐξηκολούθησεν ὁ μοναχός προσπαθῶν νὰ λάβῃ τὴν χεῖρά τῆς.

— "Ὅχι δ' οὕτω, κύρ - Γουίδε, εἶπεν αὐτῇ, διεκφεύγουσα τῶν χειρῶν του. Λησμονεῖτε, φαίνεται, τοὺς ὄρους τῆς συνεντεύξεώς μας.

Ὁ μοναχός ἔστη πρὸς στιγμὴν καὶ εἶτα ἐξάγων βαρὺ δερμάτινον βαλλάντιον ἐκ τῆς ζώνης του ἔρριπεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης, κατ' αὐτὴν ὁμῶς ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν βήματα ἠκούσθησαν ὅπισθεν αὐτοῦ καὶ βαρὺ ροπάλου κτύπημα ἐξῆπλωσεν αὐτόν κατὰ γῆς. Κατηνέχθη δὲ τοῦτο ὑπὸ τοῦ στιβαροῦ βραχίονος αὐτοῦ τοῦ Μαρτίνου Φράγκ!

Δὲν εἶνε ἴσως ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἡ ἀπουσία αὐτοῦ ἦτο πλαστή. Ἡ σύζυγος αὐτοῦ εἶχεν ἐπινοήσει τὴν διήγησιν ταύτην, ἵνα δελεάσῃ τὸν ἀνάξιον μοναχὸν καὶ οὕτω ν' ἀπαλλάξῃ καὶ τὸν συζύγον αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἐπιτείας καὶ ἐαυτὴν ν' ἀπαλλάξῃ ἀπαξ καὶ διὰ παντός τῶν ἐνοχλήσεων ψευδοῦς φίλου. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ Μαρτίνος Φράγκ ποσῶς δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τὴν πρότασιν ταύτην τῆς γυναικὸς του, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ὡς πάντοτε σχεδὸν συμβαίνει εἰς τοὺς ἀνδρας ὁσάκις αἱ γυναῖκες ἐπιμόνως θέλουσιν ἡ ἀπαι-

τούσι παρ' αὐτῶν τι, ἐνέδωκε καὶ αὐτὸς εἰς τὰς ἐπιμόνους παρακλήσεις τῆς γυναικὸς του καὶ τὸ σχέδιον, ἐφ' οὗ τέλος συνεφώνησαν, ἦτο, ὁ μοναχὸς Γουίδος νὰ ἀφίση τὸ βαλλάντιόν του καὶ νὰ τὸν ἀποστείλωσιν ὀπίσω εἰς τὴν μονήν, ἀφοῦ ὅμως ὑποστῆ αὐστηροτέραν πάσιν· ἐτέρας, ἦν ἄλλοτε ποτε ἔλαβον τὰ νῶτα αὐτοῦ, μαστίγωσιν, ἕνεκα ἐκπληρώσεως μοναχικοῦ κανόνος, ὃν αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχεν ἐπιβάλλει εἰς ἑαυτόν.

Ἡ ὑπόθεσις ὅμως αὕτη ἔλαβε πολὺ σοβαρωτέραν τροπὴν, ἢ ὅσον ἐφρόνουν καὶ ἐσκόπευον, διότι, ὅτε ἐπειράθησαν νὰ ἀνεγειρώσιν ἐκ τοῦ ἐδάφους τὸν καλόγηρον, οὗτος ἦν τεθνεὺς. Τὸ κτύπημα, ὅπερ κατηυθύνετο κατὰ τῶν νῶτων αὐτοῦ, ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κεκαρμένης αὐτοῦ κορυφῆς! καὶ κατὰ τὸν στιγμιαῖον ἐκείνον ἐξερρηθισμὸν ὁ Μαρτίνος Φράγκ κατήνεγκε πολὺ βαρύτερον τὸ κτύπημα, ἢ ὅσον ἐσκόπευεν. Ἄλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς λύπης καὶ καταπλήξεως, ἣτις ἐπηκολούθησε τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην, ἡ ζωηρὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ φαντασία ἐπενόησε μέσον τι σωτηρίας. Δέμα κλειδῶν ἐξηρτάτο ἐκ τῆς ζώνης τοῦ καλογήρου, ὅπερ καὶ ἐφείλκυσε τὸ βλέμμα τῆς. Ὅθεν λύσασα κατεσπυσμένως τὸν κρίκον, ἔδωκε τὰς κλειδάς τῷ συζύγῳ αὐτῆς καὶ ἀνέκραξε :

— Δι' ὄνομα τῆς Παναγίας! σπεύσον! Μία ἐκ τῶν κλειδῶν τούτων ἀνοίγει τὴν ὀπισθίαν θύραν τοῦ κήπου τῆς μονῆς. Φέρε ἐκεῖ τὸ σῶμα καὶ ἀφες το μετὰξὺ τῶν δένδρων!

Ὁ Μαρτίνος Φράγκ ἔριψε τὸν νεκρὸν τοῦ μοναχοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ καὶ μετὰ καρδίας βεβαρημένης ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν μονὴν ἀγούσαν. Ἦτο αἰθρία, ἀστερόεσσα νύξ καί, εἰ καὶ ἡ σελήνη δὲν εἶχε ἀκόμη ἀνατείλει, τὸ φῶς αὐτῆς διεφώτιζε τὸν οὐρανὸν καὶ ἀντανακλῶμενον ἐν γλυκεῖ λυκόφωτι κατήρχετο ἐπὶ τῆς γῆς. Οὐδεὶς καθ' ἀπάσας τὰς μακρὰς καὶ μονήρεις τῆς πόλεως ὁδοὺς ἤκουετο κρότος, ἐκτὸς τῆς ἐκ διαλειμμάτων ἀκουομένης μακρὰν φωνῆς τοῦ ἀλέκτορος, ἢ τῆς μελαγχολικῆς κραυγῆς τῆς γλαυκὸς ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ πύργου τοῦ μοναστηρίου. Ἡ σιγὴ αὕτη ἐπεδάρυνεν, ὡς ἐγκαλοῦν φάσμα, τὴν ἔνοχον τοῦ Μαρτίνου Φράγκ συνειδήσιν. Ἐφρῦαττε καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν ἦγον τῆς ἰδίας αὐτοῦ πνοῆς, ἐνῶ ἤθμαινεν ὑπὸ τὸ βαρὺ τοῦ σώματος τοῦ μοναχοῦ φορτίον, καὶ ἔαν κατὰ τύχην νυκτερίσ τις ἵπτατο περὶ αὐτὸν διὰ τῶν κερωτικῶν αὐτῆς πτερυγῶν, ἴστατο καὶ τοσοῦτον σφοδρῶς ἐπαλλεν ἡ καρδιά αὐτοῦ ἐκ τοῦ τρόμου, ὥστε ἤκούοντο οἱ παλμοὶ αὐτῆς τοσοῦτον δειλοὺς ἢ τεταραχμμένη συνειδήσις καθιστᾷ καὶ αὐτοὺς ἔτι τοὺς μᾶλλον γενναίους. Τέλος φθάσας εἰς τὸν τοῖχον τοῦ κήπου τῆς μονῆς ἠνέφξε τὴν ὀπισθίαν πύλην αὐτῆς διὰ τῆς κλειδῶς καὶ φέρων τὸν μοναχὸν ἐντὸς τοῦ κήπου ἐκάθισεν αὐτὸν ἐπὶ λι-

θίνου τινὸς ἐδωλίου παρὰ τὴν ἄκραν βρῦσεῶς τινος μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπαναπαυομένην ἐπὶ στήλης, ἐφ' ἣς ἦτο γεγλυμμένη εἰκὼν τῆς Παναγίας. Εἶτα, θεὸς πάλιν τὸ δέμα τῶν κλειδῶν εἰς τὴν ζώνην τοῦ μοναχοῦ, ὑπέστρεψε κατεσπυσμένοις βήμασιν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ὅτε ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς, εἰς ὃν τὰ κατ' ἐπανάληψιν διαπραχθέντα ἀμαρτήματα τοῦ πάτερ Γουίδου ἦσαν γνωστά, παρετήρησεν ὅτι καὶ πάλιν ἀπουσιάζει ἐκ τῆς θέσεώς του κατὰ τὰς μεσονυκτίους δεήσεις ὀργίσθη καθ' ὑπερβολὴν καὶ πολὺ πρὶν ἢ λήξῃ ἡ ἀκολουθία ἐν τῷ παρεκκλησίῳ, ἐξάπεστειλε μοναχὸν τινα πρὸς καταδίωξιν τοῦ ἀποδράντος μοναχοῦ, διατάττων αὐτὸν νὰ ἐμφανισθῇ ἀμέσως εἰς τὸ κελλίον του. Ἐκ τύχης δὲ συνέβη ὥστε ὁ πρὸς τοῦτο ἐκλεχθεὶς μοναχὸς νὰ εἶνε ἐχθρὸς ἀσπονδὸς τοῦ Πάτερ-Γουίδου, ὅστις μετὰ πολλῆς πονηρίας ὑποθέσας, ὅτι ὁ μοναχὸς τὸ ἔστρηψεν ἐκ τῆς πύλης τοῦ κήπου διὰ μεσονυκτίον τινα συνέντευξιν πρὸς καταδίωξιν αὐτοῦ ἔλαβε τὴν διέυθυνσιν ταύτην. Ἡ σελήνη τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς ἀνερριχάτο ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ Μοναστηρίου καὶ ἔρριπτε διὰ μέσου τῶν δένδρων τοῦ κήπου τὸ ἀργυροῦν αὐτῆς φῶς ἐπὶ τῶν σπινθηροβολούντων τῆς πηγῆς ὑδάτων, ἅτινα μετὰ γλυκεῶς βαυκαλίζοντος ἤχου ἐπιπτον ἐν τῇ ὑποκάτωθεν αὐτῆς βαθεῖα δεξαμενῇ. Ἐνῶ δὲ ὁ μοναχὸς διήρχετο ἐκεῖθεν ἐξακολουθῶν τὴν πορείαν του, ἔστη ἵνα κατασβέσῃ τὴν δίψαν αὐτοῦ διὰ τοῦ δροσεροῦ ὕδατος καὶ στραφεὶς ἵνα ἀπέλθῃ εἶδε τὸ ἀκίνητον τοῦ σκευοφύλακος σῶμα ἰστάμενον ὄρθιον ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς λιθίνης στήλης.

— Πῶς τοῦτο, Πάτερ-Γουίδε; εἶπεν ὁ μοναχός. Εἶνε τόπος ἐδῶ νὰ κοιμᾶσαι τὰ μεσάνυκτα, ἐνῶ ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ εὐρίσκονται μέσα εἰς τὰ ὑπνωτήριά των;

Ἄλλ' ὁ Πάτερ-Γουίδος δὲν ἀπήντησεν. — Σῆκω! Σῆκω! αἰωνίως θὰ κοιμᾶσαι; Σῆκω καὶ κάμε τὸν κανόνα σου διὰ τὴν ἀμέλειάν σου αὐτήν. Ὁ ἡγούμενος σὲ προσκαλεῖ εἰς τὸ κελλίον του! ἐξηκολούθησεν ὁ μοναχὸς ὀργιζόμενος καὶ σείων τὸν σκευοφύλακα ἐκ τῶν ὤμων.

Ἄλλὰ καὶ πάλιν οὐδεμίᾳ ἀπάντησις.

— Τότε, μὰ τὸν Ἅγιον Ἀντώνιον, θὰ σ' ἐξυπνήσω ἐγὼ! Ἐτσι! Ἐτσι! Κύρ Γουίδε.

Καὶ ταῦτα λέγων κατέφερε σφοδρὰν κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ πυγμὴν. Τὸ σῶμα ἔκλινεν ἀπὸ τῆς ὀρθίας αὐτοῦ στάσεως βραδέως ἐπὶ τὰ πρόσω καὶ εἶτα πρὸς τὸν μετὰ σφοδροῦ παφλασμοῦ τῶν ὑδάτων κατακέφαλα κατεβυθίσθη εἰς τὴν δεξαμενὴν. Ὁ μοναχὸς ἀνέμενεν ἐπ' ὀλίγας στιγμᾶς, προσδοκῶν ἵνα ἴδῃ τὸν Πάτερ-Γουίδον ἀνεγειρόμενον καὶ ὅλον στάζοντα ἐκ τοῦ ψυχροῦ αὐτοῦ λουτροῦ. Ἄλλ' εἰς μάτην ἀνέμενε, διότι οὐτοὺς ἔμενεν ἀκίνητος ἐν τῷ πυθμένι τῆς δεξαμενῆς, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνεψυμένους καὶ μὲ τὴν φασματώδη κάτωχρον αὐτοῦ μορφὴν, ἣτις διεστρέφετο ὑπὸ τῶν ρυτίδων τοῦ ὕδατος.

[Ἐπειτα τὸ τέλος].

ΕΠΑΜΕΙΝΟΝΔΑΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάρων τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῶ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθερὰ ταχυδροσικῶν τελῶν].

- Ὁ « Ἀδικηθεὶς Ρογγῆρος », μυθιστορία Ἰουλίου Μαρού, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)
- « Ἀττικαὶ Νύκτες ». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου 2 (2,20)
- « Ἑλληνική » ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρῶτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδε Κυριακίδου δρ. 5 (5,30)
- « Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ », μυθιστορία Γεωργίου Παραδέλ δρ. 5 (5,30)
- Ὁ « Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης », μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2,50 (2,70)
- Ὁ « Ἰππότης Μάιος », μυθιστορία Ponsou de Terrail δραχ. 2,50 (2,70)
- « Ἡ διδασκάλισσα », μυθιστορία Εὐγενείου Σύη δραχ. 3 (3,20)
- « Τὸ διάμεσον Φρέαρ », μυθιστορία Pierre Sales δραχ. 4 (4,10)
- « Τὰ χάλια μας », κωμῳδία Π. Λαζαρίδου ἠθοποιοῦ λ. 70 (80)
- « Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Ἰνδιῶν », μυθιστορία Χαβιέ - δὲ - Μοντεπὲν (τόμ. 2) δρ. 3 (3,30)
- Ὁ « Παπᾶ - Κωνσταντίνος », μυθιστορία Ἀλεβῦ δρ. 1,50 (1,70)
- « Ἡ Ἀδελφοῦλα », μυθιστορία Ε. Μαλῶ (τόμοι 2) δρ. 2,50 (2,80)
- « Τυχαῖον Συμβάν », διήγημα πρῶτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου δρ. 1 (1,40)
- « Τὰ Ὑπερφᾶ τῶν Παρισίων », μυθιστορία Pierre Zaccoue δρ. 4 (4,20)
- « Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί », μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 1 [1,20]
- « Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας », μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ Δρ. 3 (3,30)
- Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου λεπ. 50 (60)
- » Σολωμοῦ » 50 (60)
- » Βηλαρᾶ » 50 (60)
- « Μαρία Ἀντωνιέττα », ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]
- « Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ », μυθιστορία Παύλου Μανιεγάτσα, δραχ. 1,50 (1,60)
- « Οἱ Μελλόνουμοι τῆς Σπιτζεβέργης », μυθιστορία Χαβιέ Μαριμὲ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δρ. 1,50 [1,70]
- Ὁ « Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ », ἦτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἣ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα « Ἡ καταστροφή τῶν Γεννισάρων ». Τόμοι 2 Δρ. 5. [5,50]
- « Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες », μυθιστορία Catulle Mendès δρ. 1,50 (1,70)
- « Ἡ Ἡρωὶς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως », μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους Δρ. 4 [4 4,50]
- Ὁ « Γιάννης », μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ.2 [2,20]
- « Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων », μυθιστορία Ponsou-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)
- « Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ », μυθιστορία Ἐμμ. Γουζαλιέ Δρ. 1,50 (1,70)
- « Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλευθάρτου », μυθιστορία Pierre Zaccoue (τόμοι δύο) Δρ. 3 (3,30)
- « Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης », μυθιστορία Η. Émille Chevalier Δρ. 1,50 (1,70)
- « Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια », ἦτοι « Ἀπομνημονεύματα Ἀλικῆς δὲ - Μερβίλλ », μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δραχ. μᾶς 3,50 (3,70)

1. Γνωστόν, ὅτι τινὲς τῶν δυτικῶν μοναχῶν ἔχουσι τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς αὐτῶν κεκαρμένην ἐν σχήματι δίσκου. Σημ. Μεταφρ.